

DROŠĪBAS VĀRDĀ

**MOBILO STRĒLNIEKU BATALJONS ALŪKSNĒ.
IZVEIDOŠANA**

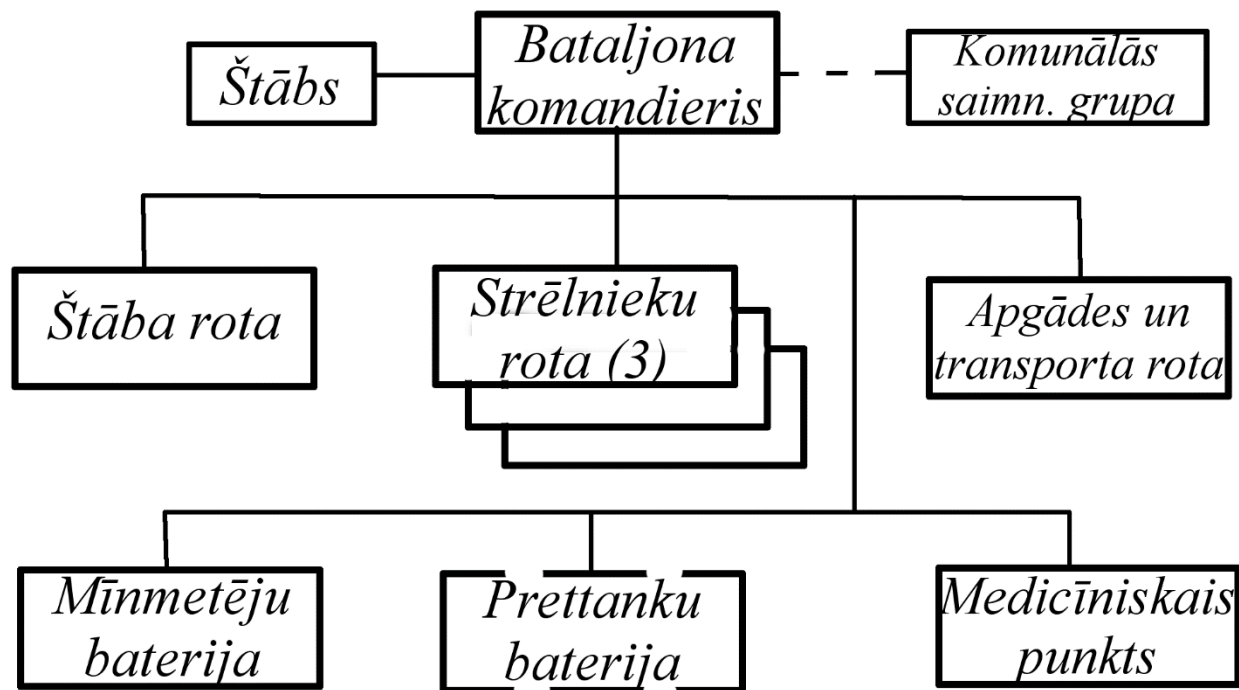
1991.gada 19.novembra sēdē par pirmo atjaunotās Latvijas Republikas Aizsardzības ministru iecēla Tālavu Jundzi

1992.gada 19.martā sākas Krievijas karaspēka izvešana no Latvijas, arī Alūksnes

Aizsardzības ministrs Tālavs Jundzis

11.novembrī – Lāčplēša dienā parakstīja pavēli par Aizsardzības spēku mobilo strēlnieku bataljona izveidi **Alūksnē**

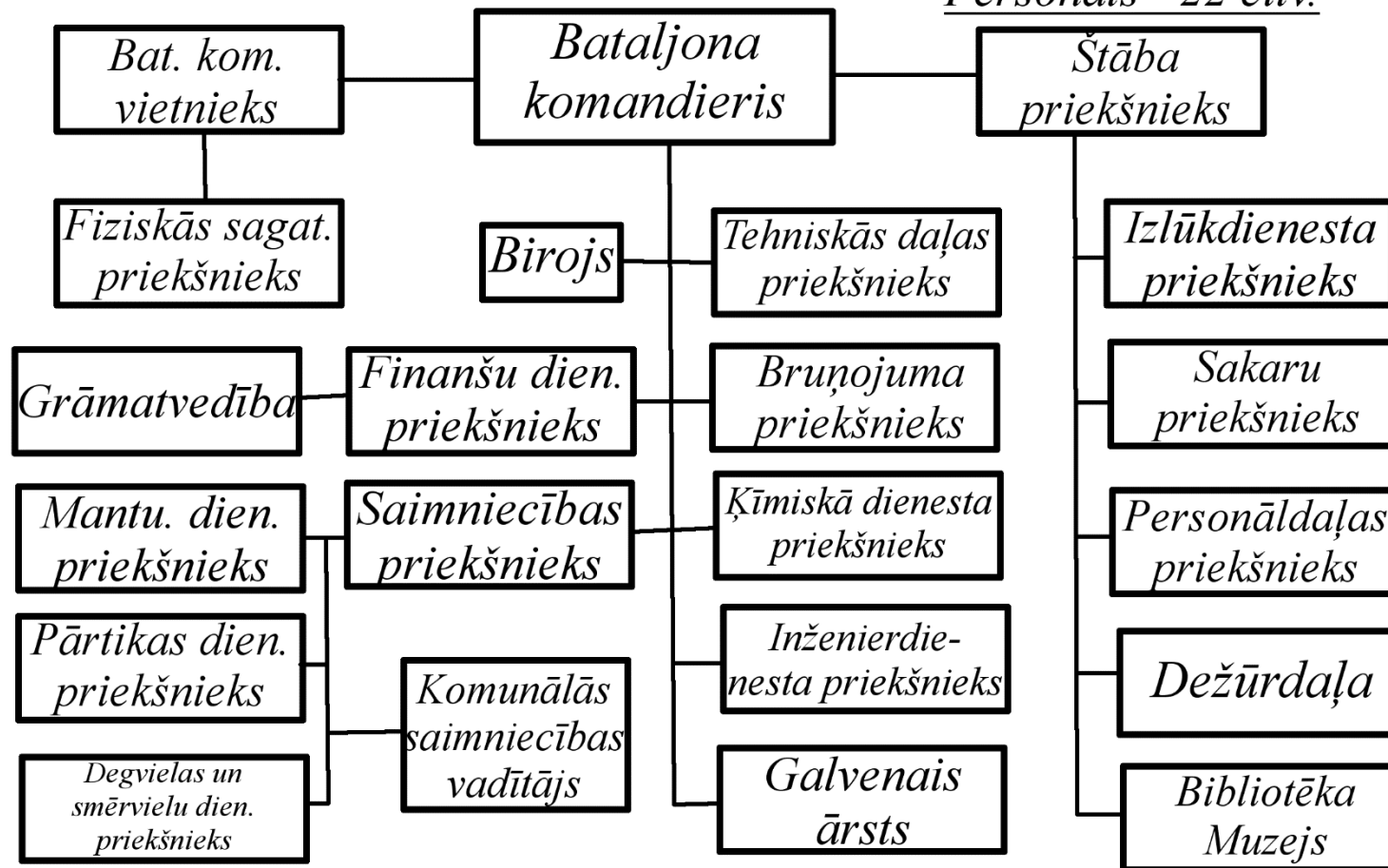
AH 1. Mobilo strēlnieku bataljona struktūra
(Projekts 1992.g.)

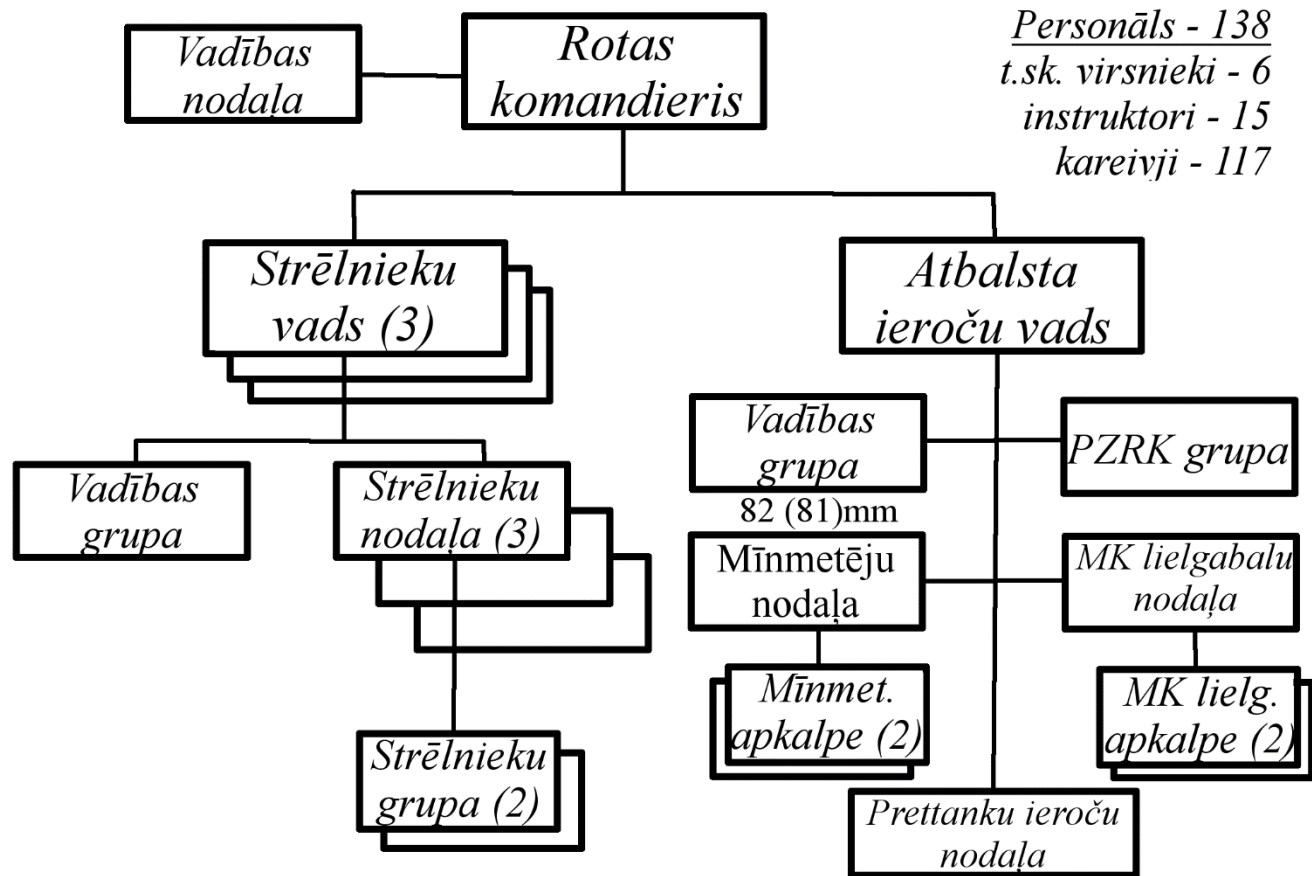
MSB personāls pilnā kaujas sastāvā - 750 cilvēki.

Att.2. Bataljona vadība un štābs

Personāls - 22 cilvēki.

Att 3. Strēlnieku rotas struktūra

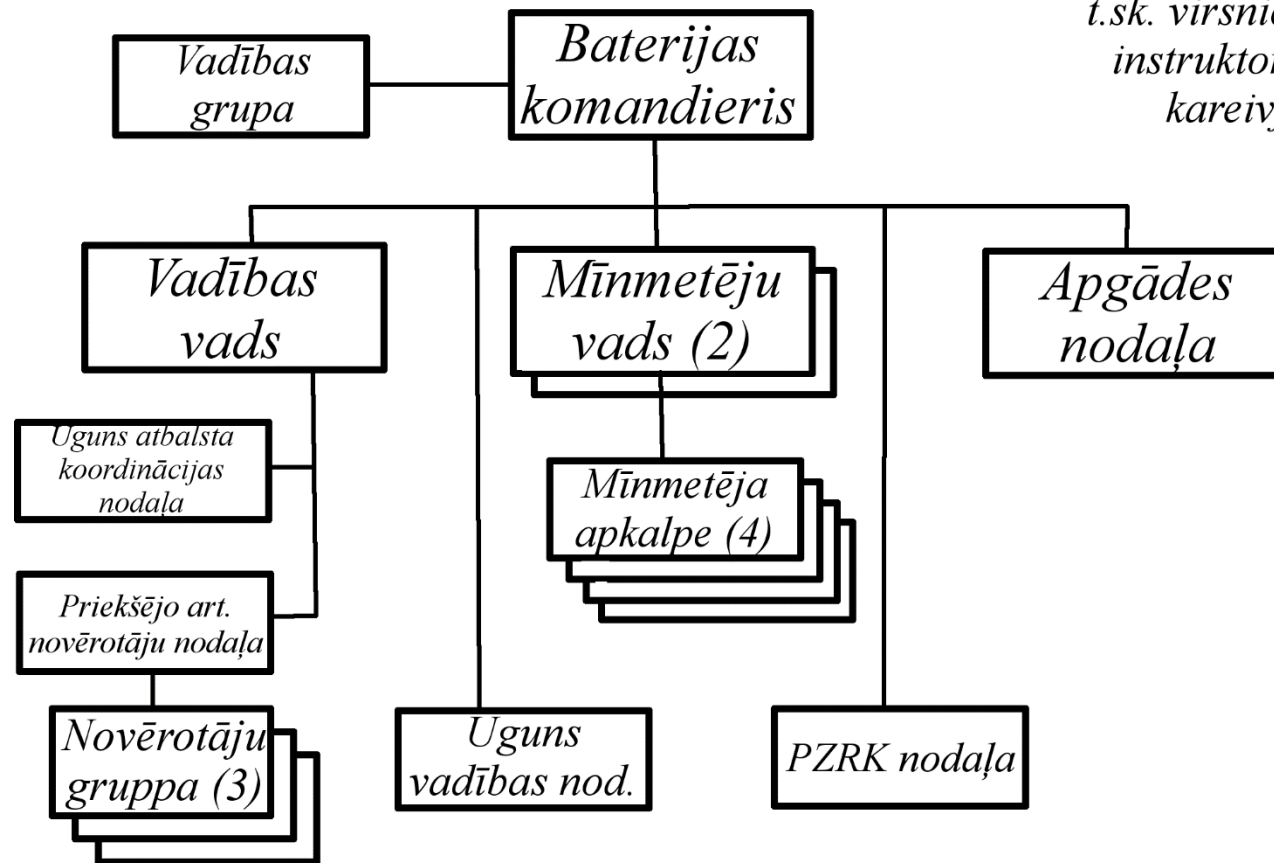
Att 4. 120mm mīnmetēju baterijas struktūra

Personāls ~ 100cilv.

t.sk. virsnieki - 4

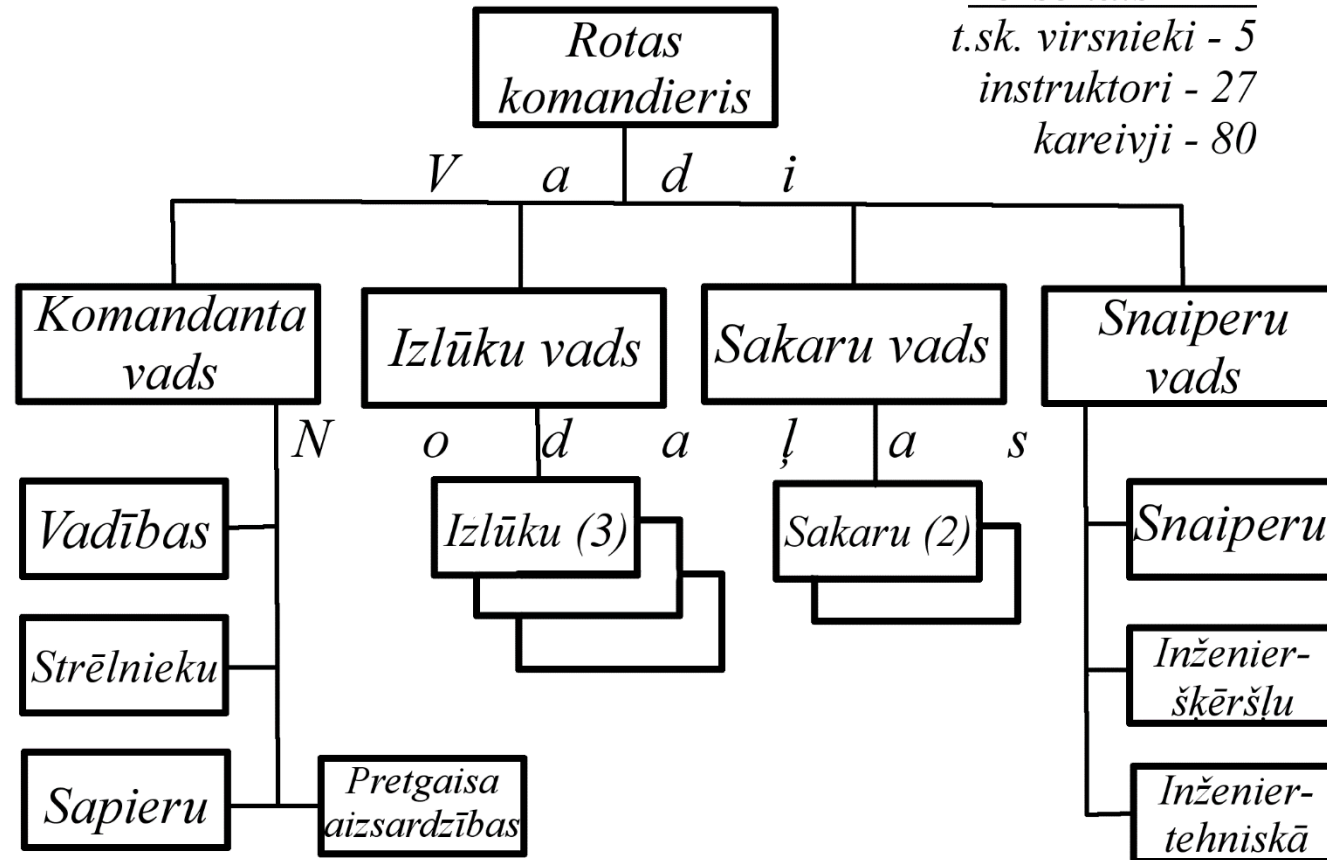
instruktori - 15

kareivji - 81

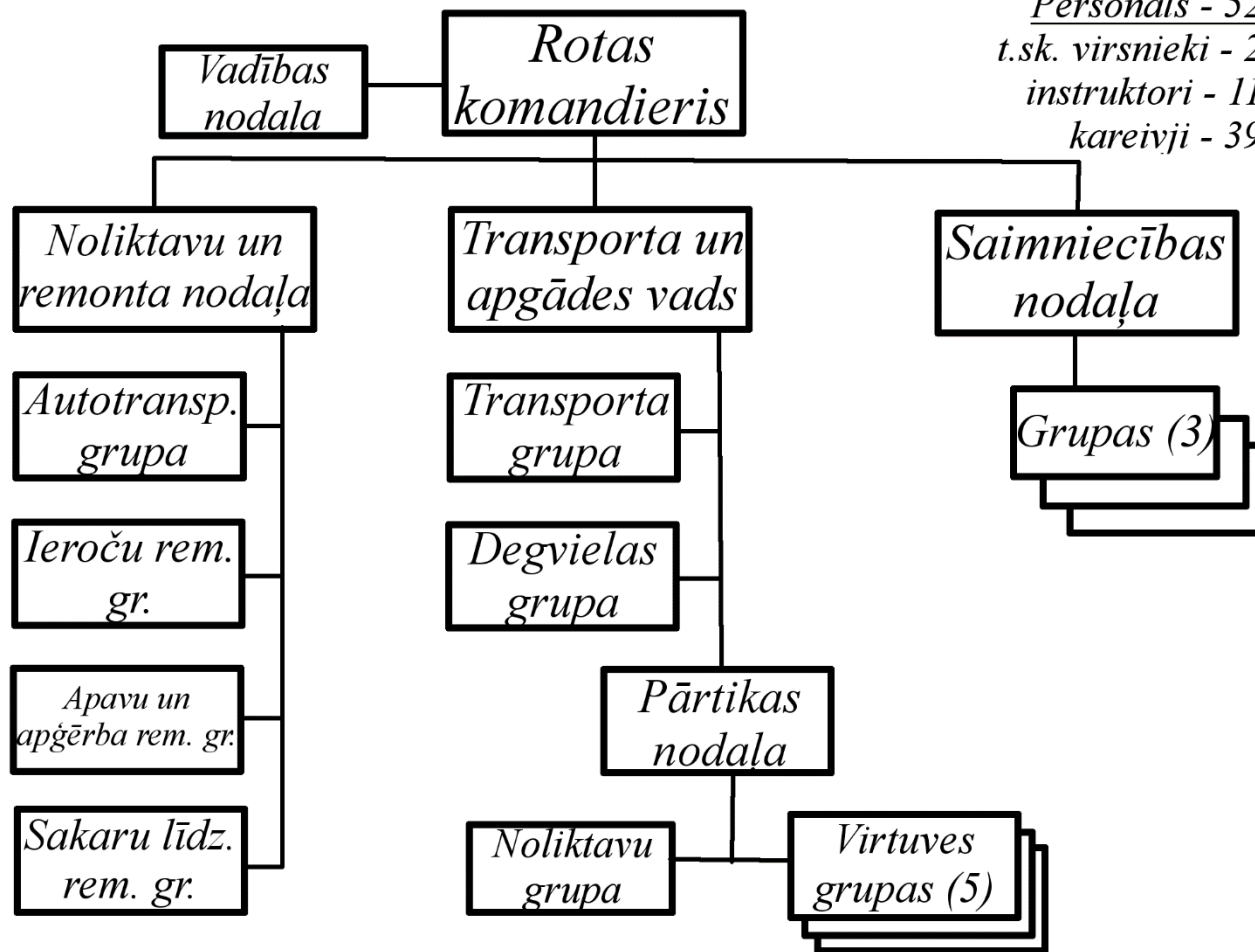
Att 5. Štāba rotas struktūra

Personāls - 112
t.sk. virsnieki - 5
instruktori - 27
kareivji - 80

Att 6. Apgādes un transporta rotas struktūra

*Personāls - 52
t.sk. virsnieki - 2
instruktori - 11
kareivji - 39*

**Bataljona dislokācijas vieta – 7.Siguldas kājnieku pulka
kazarmas Alūksnē**

Skats uz
karavīru ēdnīcu

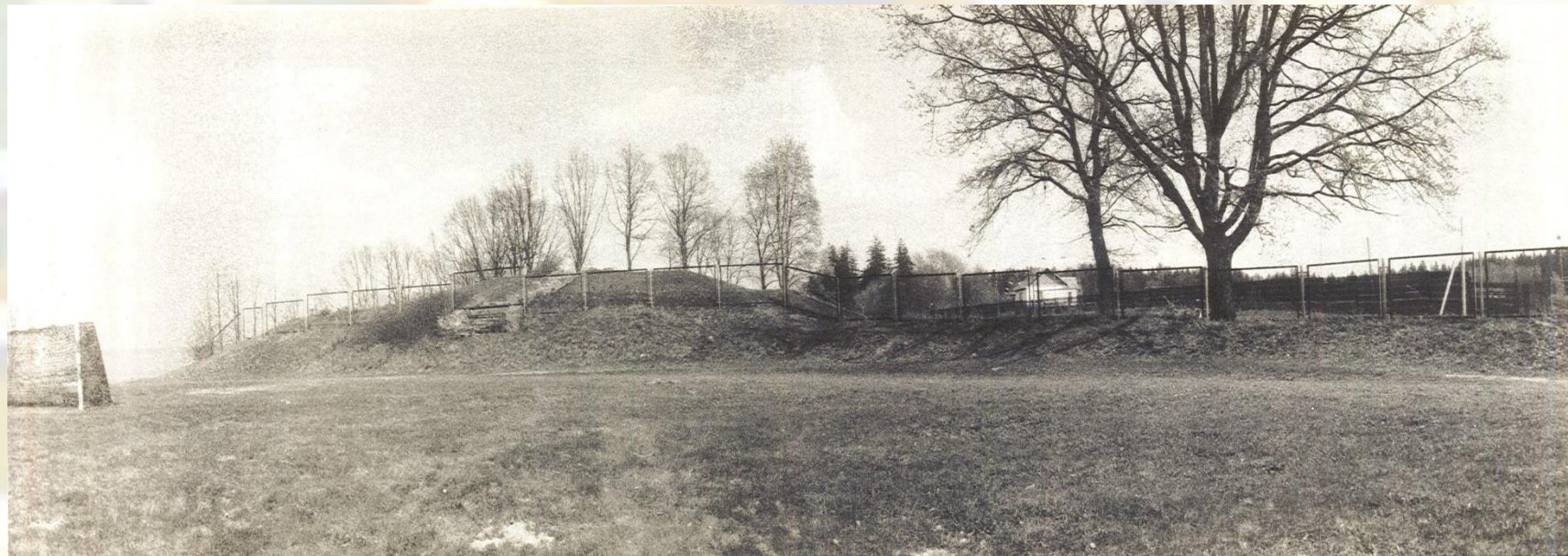
Ambulance

Atgriežoties kazarmās, neraugoties uz to vecumu, ir lieliskas sadzīves iespējas. Pat ja uzbūvētu ko supermodernu, vienalga jaunajām kazarmām pietrūktu tā skaistuma un mērķtiecīguma no arī estētiskā viedokļa, kas piemīt senām ēkām. Piemēram, jebkurš no mums taču labprātāk dzīvotu vecā pili, nevis pagalam neizteiksmīgā daudzdzīvokļu mājā.

— Ieceru jums ir daudz. Ar laiku, kad valsts kļūs turīgāka un varēs atļauties izdot lielākas summas armijas vajadzībām, ko jūs vēl gribētu atjaunot vai modernizēt?

— Mēs saglabāsim tās ēkas, kas bija uzceltas Latvijas Republikas laikā. Pārējās celtnes novērtēs un tās, kurām nav praktiskas vērtības, nojauks.

Tā kā kazarmas celtas ar aprēķinu, lai tās harmoniski iekļautos parkā kompleksā, nojauks arī atsevišķas padomju armijas būvētās ēkas, kas aizsedz skatu uz ezeru.

Padomju armijas ierīkotā sēta pāri pieminekļa kalnam

Žurnālista Arta Plauža intervija ar bataljona komandieri Ēriku Melni. Malienas Ziņas.- 22.09.1993

Karavīru klubs un
kazarma

Bērzu alejas galā
štāba ēka

Padomju laikā stipri cietušas 7. Siguldas kājnieku pulka kazarmas. Patlaban situācija sāk mainīties uz labo pusi. Mobilo strēlnieku bataljona komandiera pulkveža Viktora Meļņa jau tā daudz rūpju lokā ļoti svarīgu vietu ieņem kazarmu un visas karaspēka daļas rekonstrukcijas plāni. Lai novērstu iepriekšējo saimnieku nolaidības un bezatbildības sekas, jāveic ne mazuma darba un jāiegulda ievērojamas naudas summas.

Sporta laukums pretī
pieminekļa kalnam

Malienas Ziņas.- 22.09.1993

Pirmais iesaukums – bataljona dibināšanas komanda 1992.g.

1.r. kr.: Astrīda Ievedniece, Nadežda Kitāre, Astra Lapseniete, Ēriks Melnis, Valentīna Barkāne, Ināra Cerbule, Aivars Vizulis

2.r. kr.: Aleksandrs Pometuns, Ainārs Ozoliņš, Jānis Priede, Māris Ievednieks, Andris Egle, Aivars Ratmanis, Ēriks Auziņš, Juris Meržans

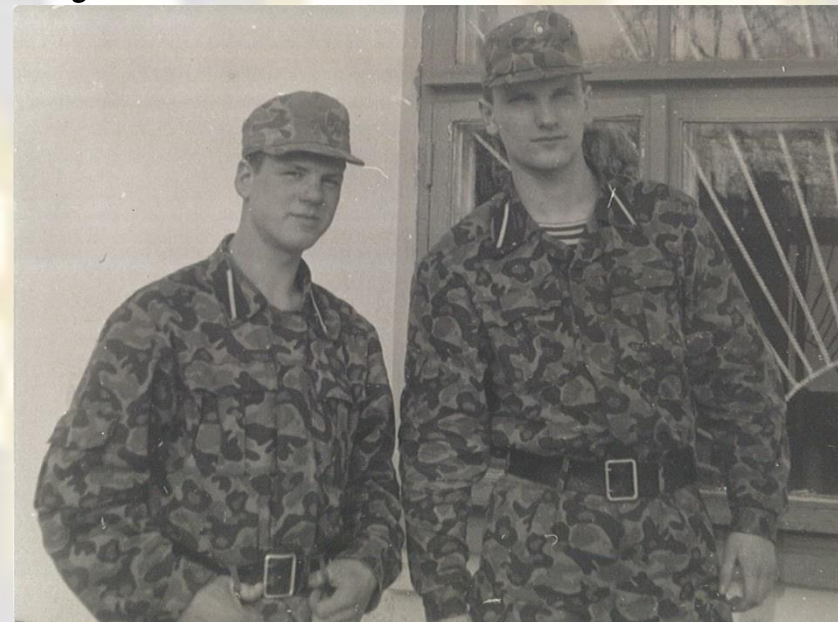
Pirmais iesaukums – 7.decembrī 150 jaunkareivji

A.Zurevičs

E.Freimanis

R.Kazerovskis, M.Žoida

Teritorijas uzkopšana

Medicīnisko nodarbību laikā feldšeris
G.Maželis (baltajā halātā)

Alūksnes mobilo strēlnieku bataljona hronika

2. aprīlī pabeigts karavīru pamat-
apmācības kurss šaušanā ar maz-
kalibra un štatā paredzētajiem kau-
jas ieročiem. Labus rezultātus uz-
rādīja 1. rotas komandieris virs-
leitnants Aivars Vizulis, kareivji
Genrihs Mačulis, Ģirts Bērzājs un
2. rotas kareivji Dmi-
trijs Ševčenko, Mārtiņš Zebris, Ai-
gars Brālis.

MSB arī turpmāk sevišķa uzma-
nība tiks pievērsta ieroču apgūša-
nai un šaušanas apmācībai. Tiek
plānotas sistemātiskas praktiskās
nodarbības šaušanā ar kaujas ie-
ročiem, tāpēc bataljona vadība lūdz
alūksniešus stingri ievērot kara-
spēka daļas teritorijas robežas, jo

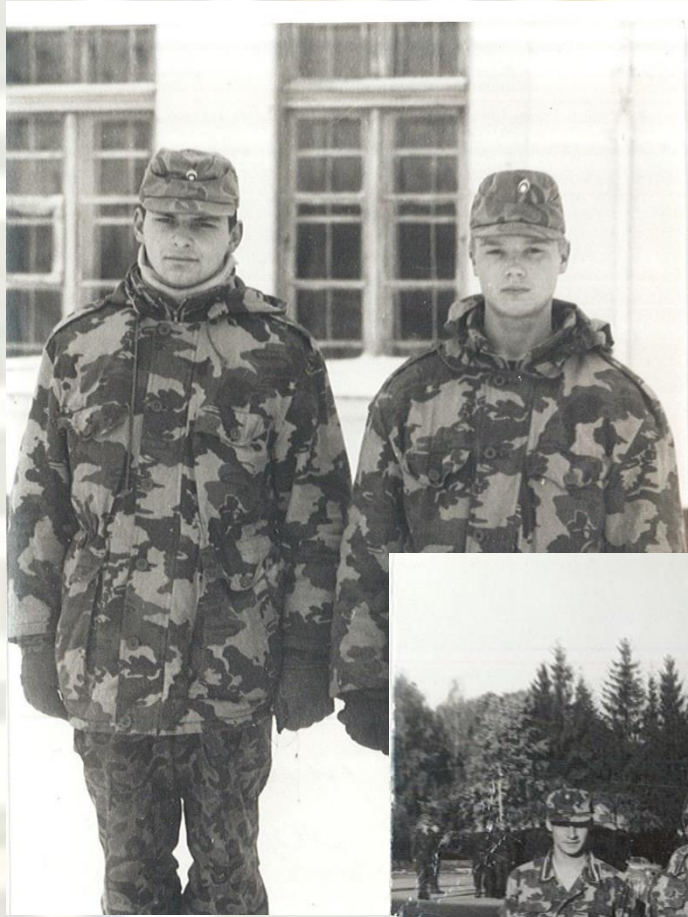
minētās nodarbības notiks kara-
spēka daļas šautuvē.

* * *

3. aprīlī bataljona karavīri un
komandieri piedalījās Latviešu na-
cionālo karavīru biedrības Alūksnes
nodaļas dibināšanas sapulcē, kur
izteica savas raizes sakarā ar ze-
mu jaunkareivju sagatavotību die-
nestam armijā, kā arī domu par
ciešas sadarbības nepieciešamību
starp Latvijas armijas apakšvienī-
bām un LNKB kā jaunatnes saga-
tavošanā dienestam, tā arī latviešu
karavīru tradīciju izkopšanā ka-
raspēka daļās.

INESIS ZIVA

Mobilo strēlnieku bataljonā

Gandrīz trīs nedēļas karavīri veica daļas teritorijas uzkopšanas darbus. Ik brīvu brīdi katrs no norīkojuma brīvais karavīrs strādāja bataljona teritorijas uzkopšanā. Vēl ir jāsakopj arī apkārtnē, kas tieši neatrodas daļas novietojumā.

* * *

Pateicoties kinoteātra «Liesma» pretimnākšanai, tagad bataljona karavīri organizēti var apmeklēt kinoteātri, iegādājoties biļetes par puscenu.

* * *

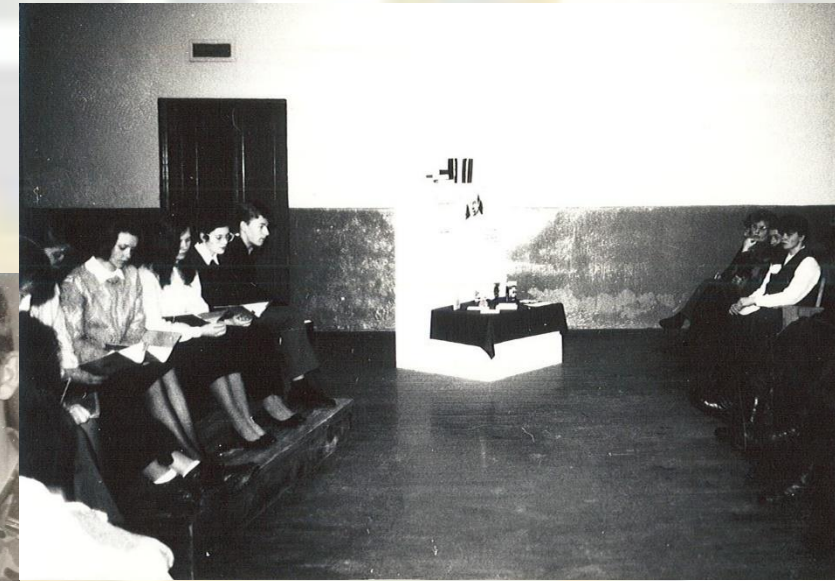
18. un 19. aprīlī MSB notika sacensības starp karavīriem aizsardzības daudzciņā, kur nepieciešams precīzi šaut mērķi, mest granātu un ātri skriet. Labākos rezultātus uzrādīja kaprāļi Gints Gaikēns un Edgars Eisāks, kā arī karavīri Raimonds Šmits un Gurijs Petrovs.

Aprīļa beigās šajā sporta veidā Rīgā notiks LR Aizsardzības spēku sacensības. Tajās piedalīsies arī mūsu bataljona komanda.

INESIS ŽIVA

Sabiedriskās aktivitātes

Pašdarbības koncerti

Alūksnes ģimnāzijas grupa
Ojāra Vācieša dienu pasākumā

Kultūras nama, bibliotēkas un muzeja
montāža «Alūksne – Ziemeļvidzemes
pērle»

Svētku parādes Alūksnes
ielās

Izveidojušies kontakti ar pašvaldībām, kultūras un sporta struktūrām. Mani sākumā pārsteidza tas, ka bataljona karavīriem būs iespēja piedalīties pilsētas pašdarbības kolektīvos, pat piedalīties Dziesmu svētkos un citos pasākumos. Tas pats arī attiecas uz iespējām iekļauties rajona sporta komandās. Un bataljonā ir puisi, kas var ko darīt gan pašdarbībā, gan sportā. Protams, tas ir neiedomājami, ka šādi varētu notikt padomju laikā, ja toreiz obligātā dienesta karavīrs varētu iesaistīties civilajos pašdarbības vai sporta kolektīvos.

Upenieks, Āris. Normāls dienests normālā armijas daļā : Malienas Ziņas. – 20.01.1993 (intervija ar bataljona komandieri Ēriku Melni)

Bataljonam būs savs orķestris

Alūksnes mobilo strēlnieku bataljonā līdz šim nebija sava — armijas orķestra. Lai gan jau laikus iegādāja visus nepieciešamos mūzikas instrumentus, iesaukto puīšu vidū neviens neprata spēlēt. Bataljona komandieris pulkvedis Ēriks Melnis lūdza Rīgas priekšniecību, lai dienēt atsūta arī jauniešus, kas civilajā dzīvē absolvējuši mūzikas skolu vai savulaik iesaistījušies pašdarbībā. Līdz ar to pavisam nesen orķestri atnāca septiņi šādi puīši. Vēl gan vajadzētu piecpadsmit.

— Pašlaik zēni jau uzsākuši mēģinājumus, — stāsta Ē. Melnis. — Viņi iepazīst Alūksnes muzikālo dzīvi un cer papildināt kolektīvu no vietējo jauniešu vidus. Nav nekāds noslēpums, ka pašreizējiem mūzikas skolas audzēkņiem esmu piedāvājis iespēju kā brīvprātīgiem pieteikties dienēt jau no 18 gadu vecuma, garantējot vietu bataljona orķestri.

Vispirms izveidojām mūzikas grupu kareivja Andra Ķikuta vadībā, viņam uzticot visai atbildīgus uzdevumus, jo virsnieku un inženieru korpusā nav attiecīgu speciālistu.

Zinu, no sākuma mūsu muzikanti nezinātājiem asociēsies ar orķestri krievu armijā, kur puīši uzspēlēt dabūja tikai pa reļam. Pārējais laiks pagāja lauka mācībās. Protams, arī šeit neiztiks bez šaušanas prasmes, to iemaņu un zināšanu apguves, kas obligātas katram kareivim. Tomēr lielākā dienesta daļa viņiem būs atvēlēta or-

ķestra mēģinājumiem un ierindas mācībai, lai varētu spēlēt maršējot, kā tam armijā jābūt.

Ē. Melnis pastāstīja, ka jau pavisam drīz kareivji apgušot kultūras programmu, ar kuru iepazīstināšot gan Alūksnes, gan Gulbenes, Valmieras un Cēsu publiku. Ar laiku esot iecerēts uz mūzikas vada bāzes izveidot arī estrādes orķestri, bet, sākot ar oktobri, bataljonā uzsāksot jaunu tradīciju, t. s., «dziesmu stundas». Programmā būsot tautā iecienītās un populārās latviešu karavīru dziesmas.

Lai īstenotu šīs ieceres, šobrīd sāk ar nošu materiāla pārrakstīšanu, jo orķestrantu rīcībā kopējamo mašīnu nav.

Runājot ar pašiem muzikantiem — Andri, Kasparu, Daini, Andri, Ilmāru, Modri un Jāni — kļuva skaidrs, ka sadarboties ar mobilo strēlnieku bataljonu ir ieinteresēta arī Alūksnes mūzikas skola:

— Pašlaik rit sarunas par nošu materiāla saņemšanu un diriģenta Sandora Liviņa iesaistišanu orķestra darbā.

— Kādreiz populāri bija kara orķestru brīvdabas koncerti pilsētas parkā. Vai šo tradīciju atjaunos?

— Ir paredzēts spēlēt arī pilsētā, bet pagaidām traucē par lētu naudu iegādāto instrumentu zemā kvalitāte. Sevišķi slikti koka pušamie instrumenti. Iespēju robežās spēlēsim ar saviem instrumentiem, ko vecāki pēc mūsu lūguma atsūta no mājām.

ARTIS PLAUDIS

Orķestris ierindas nodarbībās Andra Ķikusta vadībā

Mobilo strēlnieku bataljona gada jubileja un Latvijas valsts 75.gadadiena 11.novembrī Brīvības cīņās kritošo pieminēšana

Svētbrīdis Alūksnes Garnizona kapos, vada kapelāna pienākumu izpildītājs kareivis Jānis Pauļuks

Piemiņas brīdis pie 7.Siguldas kājnieku pulka kapteiņa Jēkaba Ķiploka kapavietas

Mobilo strēlnieku bataljona gada jubileja un Latvijas valsts 75.gadadiena
Parāde 1993.gada 18.novembrī

Militārās tehnikas parāde

Karavīru kora priekšnesums pēc parādes pie Alūksnes Jaunās pils

Pirmajai gadadienai veltītais svinīgais pasākums bataljona klubā

Sadarbības partneru apsveikumi

Bataljona karogs

...Bijušais Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljona komandieris pulkvedis Ēriks Melnis, kurš šīnī gadā mācās vācu armijas militārā akadēmijā Hamburgā...aicināja Daugavas Vanagu biedrus, kā šodienas karavīru priekštečus, atbalstīt Latvijas bruņotos spēkus. Viņš arī ierosināja dāvināt karogu viņa bijušajam bataljonam. Daugavas Vanagu Vācijas valde... nolēma karogu dāvināt. Pulkvedis Melnis jau bija stājies sakaros ar tagadējo bataljona vadību, kura kārtoja jautājumus ar Latvijas iestādēm un karoga darinātājiem...Valde saņēma aicinājumu karogu pasniegt Alūksnē Lāčplēša dienā 11.novembrī...DV valde izšķīrās kā savu pārstāvi sūtīt vicepriekšsēdi Aleksandru Burmeisteru, kurš kā Latvijas leģiona virsnieks un LKOK dēls, bija šim uzdevumam vispiemērotākais.

"Daugavas Vanagi" atlido uz Alūksni

Augusta vidū Alūksnes mobilo strēlnieku bataljonu apmeklēja viesi no ārzemēm - Daugavas Vanadžu priekšniece Rita Kaugure no ASV, Vācijas Daugavas Vanadžu priekšniece Māra Ringa, Vācijas DV valdes locekļi. Valdis Spurdziņš un Maruta Liepa.

11. novembrī mobilo strēlnieku bataljonam apritēs trešā gadskārta un tajā bataljons saņēms dāvanu no Vācijas DV - bataljona karogu, kas pašlaik tiek izgatavots. DV pārstāvji bija ieradušies Alūksnē, lai tuvāk iepazītu daļu, kurai šo karogu pasniegs. Kontaktus ar Vācijas DV iedibinājis bijušais Alūksnes MSB komandieris, Nacionālo bruņoto spēku štāba virsnieks, pulkvedis Ēriks Melnis. Šobrīd viņam ir mācību komandējums Vācijā, bet kopā ar vācu viesiem Ē. Melnis ciemojās Alūksnē.

Alūksnes MSB komandieris Ainārs Ozoliņš iepazīstināja ciemiņus ar karaspēka daļu. Īsumā pakavējies pie 7. Siguldas kājnieku pulka vēstures, viņš pastāstīja par MSB darbību un akcentēja raksturīgākās problēmas šodien.

Viesi dzīvi interesējās, kāda rakstura palīdzība bataljonam šobrīd visvairāk nepieciešama. Bet jau pirms tam Vācijas DV organizācija bija MSB atsūtījusi datoru, bataljonam pienācis arī sūtījums, kurā 100 pakās bija apģērbs karavīriem, instruktoriem, virsniekiem un viņu ģimenēm.

Viesi apskatīja karaspēka daļas teritoriju, un viņiem bija iespēja pārliecināties, ka bataljona trīs gadu pastāvēšanas laikā ir paveikts daudz -

karaspēka daļa un tās teritorija savesta un tiek uzturēta pienācīgā kārtībā, iekārtotas autoapmācības klases, karavīriem ir sava sporta zāle, pirts, medpunkts ar fizioterapijas kabinetu un arī sava siltumnica. Ciemiņi redzēja, kādi ir karavīru sadzīves apstākļi, viņiem bija tikšanās ar bataljona virsniekiem un instruktoriem.

Pulkvedis Ē. Melnis par šo tikšanos bija gandarīts un "Malienas Ziņām" teica:

- Mēs nevarēsim izveidot Latvijas armiju, ja nebalstīsimies uz tradīcijām. Bijušās Latvijas armijas labākās tradīcijas jāpārņem tagadējai Latvijas armijai. Šādu pamatu saskatu Daugavas Vanagos. Pirmsākumos pēc II Pasaules kara tie izveidojās kā karavīru organizācija ar mērķi saliedēt karavīrus, kuri palika ārpus dzimtenes. Ar mērķi - saglabāt latviskumu un nacionālo garu, atgriezties dzimtenē un palīdzēt jaunas neatkarīgas Latvijas valsts tapšanā.

Mūsu interesēs ir, lai DV organizācijai veidotos kontakts ar šodienas karavīriem un DV kustībai raksturīgās tradīcijas un militārā kultūra atbalsotos šodienas Latvijas armijā. Ir ļoti svarīgi mūsu karavīros ieaudzināt nacionālo pašapziņu, caur to veidojas attieksme pret valsti un tautu, atbildība par valsts drošību un valstiskās neatkarības saglabāšanu.

Ēriks Melnis pastāstīja, ka Vācijā sastapies ar cilvēkiem, kuri saprot šīs idejas jēgu un atbalsta sadarbības iespējas. DV pārstāvji ieradušies Latvijā, lai iepazītos ar situāciju Latvijas armijā un turpmāk veicinātu

«Daugavas Vanagu» pārstāvji kopā ar pulkvedi Ē. Melni

armijas attīstības atbalstīšanu, īpašu nozīmi pievēršot militāri patriotiskajai audzināšanai.

Jautāts par mācībām Vācijā, Ē. Melnis pastāstīja:

- Pamatojoties uz nacionālo bruņoto spēku komandiera rīkojumu, Vācijā man ir mācību komandējums uz diviem gadiem. Pirmajā gadā Ķelnē mācījos vācu valodu, bet mācības turpinājas Bundesvēra ģenerālštāba akadēmijā. To mērķis - apgūt Bundesvēra pieredzi bruņoto spēku

formēšanā, ņemot vērā šodienas vajadzības.

Uzskatu, ka Bundesvērs šodien ir viena no demokrātiskākajām armijām pasaulē un, ja runājam par demokrātisku valsti un demokrātisku armiju tajā, tad Latvijas armijā varam paņemt daudz no Bundesvēra pieredzes.

Ārzemju viesi pabija ne tikai Alūksnes mobilo strēlnieku bataljonā, bet arī apmeklēja Pededzes un Vecļaucenes robežpunktus, kur iepa-

zinās ar robežsargu problēmām, tikās ar pilsētas un rajona pašvaldību vadītājiem. Ciemiņi apskatīja Alūksni, piedalījās dievkalpojumā ev. lut. baznīcā un tikās ar draudzes valdes locekļiem. Viņi ciemojās arī Kalncempjos un izteica īpašu atzīnību Ates dzirnavu muzeja vadītājam Viktoram Ķirpam par latvisko darba tradīciju uzturēšanu.

Dace Plaude,
Aivitas Timermanes foto

Karogs izgatavots pēc 7.Siguldas kājnieku pulka karoga modeļa. Karoga averss rudzupuķu zilā krāsā, reverss – pureņu dzeltenā. Skici darināja Alūksnes mākslinieks Gunārs Ozoliņš.

Karogs karavīram ir vissvētākais simbols, kurā rakstītas patriotiskas devīzes, redzamas alegoriskas un nozīmīgas emblēmas. Uzskata, ka vienība bez karoga ir kā bez vadoņa un morāliski to neskaita par kaujas spējīgu vienību.

A. Burmeisters nolasa dāvināšanas aktu:
«Daugavas Vanagu organizācija, ko dibināja II Pasaules kara nacionālie latviešu karavīri, jūtas pagodināta par atļauju dāvināt karogu Latvijas Republikas nacionālo Bruņoto Spēku Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljonam. Daugavas Vanagu Vācijas saime lūdz savus pēcnācējus, šodienas Latvijas bruņoto spēku karavīrus, pildīt savus pienākumus, lai Latvijas valsts un latviešu tauta paliktu brīva un neatkarīga uz mūžīgiem laikiem»

Daugava Vanagu Mēnešraksts.-
1995.g.dec.

Aleksandrs Burmeisters pasniedz karogu MSB štāba priekšniekam pulkvežleitnantam Dainim Rengartam, tālāk tas tika nodots bataljona komandierim kapteinim Aināram Ozoliņam, tad karognesējam leitnantam R.Bulam (tagad Kājnieku skolas komandieris). Pēc karoga saņemšanas, bataljona karavīri un viesi devās uz Alūksnes ev. luterāņu baznīcu.

Karoga iesvētīšanas ceremonija Alūksnes luterāņu baznīcā.
Karogu iesvētīja NBS kapelāns R.Lots, dievkalpojumu
vadīja mācītājs I.Alpe.

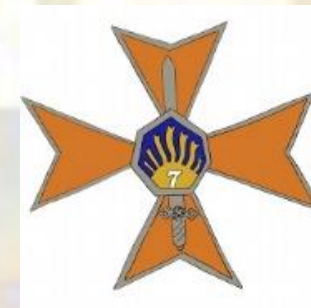
Bataljona parādes gājiens, ko pieņēma pulkvežleitnants Rengarts, A.Burmeisters un kapt. Ozoliņš

Nobeigumā visi devās uz nopostītā 7.Siguldas kājnieku pulka Atbrīvošanas cīņās kritušo karavīru pieminekļa vietu

Mobilo strēlnieku bataljona krūšu zīme.

Darināta pēc 1934.gada 7.SKP krūšu
nozīmes parauga.

1934. gada 20. februārī apstiprināja
trešo pulka krūšu nozīmi. Krūšu zīmes
pamatā dzeltenas emaljas krusts ar
sudraba aploku. Uz krusta zariem
vertikāli uzlikts sudraba šķēps ar
asmeni uz augšu un oksidētu rokturi.
Krusta centrā uz šķēpa uzlikts
septiņstūru vairogs ar sudraba
aploku. Vairogs emaljēts tumši zilā
krāsā, apakšējā daļā uzlecoša zeltaina
saule ar septiņiem vijīgiem zelta saules
stariem uz gaišzilas emaljas pamata.
Saulē balts emaljas cipars "7".

Karavīra zvērests

Katrs karavīrs, kad ir apgūts karavīra sākotnējās apmācības kurss un tiek uzsākts aktīvais dienests, dod karavīra zvērestu un apliecina to ar savu personisko parakstu

Karoga vads

Ziņo štāba priekšnieks majors P.Mičulis

Mobilo strēlnieku vadi ierindā

Virsseržants N.Zālītis, virsleitnants Dz.Roslovs

Virsleitnants A.Ratmanis, kapteinis I.Griška

„Es, Latvijas karavīrs, apzinoties atbildību savas tautas un likuma priekšā, apsolos un zvēru būt uzticīgs Latvijas Republikai, tās Satversmei un likumīgajai valdībai, netaupot spēkus, veselību un dzīvību, sargāt Latvijas valsti un tās neatkarību, pēc labākās sirdsapziņas veikt man uzticētos karavīra pienākumus, bez ierunām pakļauties militārajai disciplīnai, vienmēr pildīt savu priekšnieku pavēles un rīkojumus atbilstoši Latvijas Republikas likumiem.”

Parādes gājiens pēc zvēresta

1. rindā no kreisās: majors U. Puciņš, kapteālis D. Mecerāne, v/leitnants J. Mecerāns, majors P. Mičulis, kapteinis, A. Ozoliņš, leitnants N. Fālitis, leitnants A. Jauniņš, majors O. Javčenko.

2. rindā no kreisās: d/kaceivis J. Vencliņa, seržants N. Kitāte, (zemāk) v/seržants A. Sevedniece, leitnants J. Freimane, v/vietnieks V. Baccāne, v/seržants A. Lapšeniele, v/vietnieks A. Voits, kapteinis J. Priede, v/leitnants N. Ymolovins.

1993. gadā, Krievijas Federācijas karaspēkam vēl atrodoties Latvijas teritorijā, trīs Baltijas valstu starpā dzima ideja izveidot kopīgu vienību, kura būtu spējīga piedalīties miera uzturēšanas operācijās. 1993. gada 19. novembrī, pirmajā Baltijas valstu aizsardzības un bruņoto spēku komandieru tikšanās laikā, komandieri vienojās par regulāru tikšanos komandieru līmenī, kā arī nolēma veidot kopīgu bataljona līmeņa vienību (BALTBAT). Memorands par sadarbību parakstīts 1994.gada 11.septembrī

Pirmās kopīgās Baltijas valstu taktiskās mācības Igaunijā 1994.gada februārī

Lauka nometnes pr-nieka majora Oļega Savčenko ziņojums par gatavību mācībām

Starptautisko mācību vadības grupa.
Vidū NSB komandieris pulkvedis
Ē.Melnis un strēlnieku rotas
komandieris virsleitnants A.Vizulis

Nodarbības pie mīnmetēja, vada Ē. Melnis

Latvijas vienības strēlnieku vads

Lietuvas vienības strēlnieku vads

Latvijas vienības lauka nometne

Latviešu vienības karavīri kaujā

Aizsardzībā

Izlūkošanā

Uzbrukumā

Sadarbība ar NATO programmas «Partnerattiecības mieram» ietvaros

Pa šiem vārtiem iesoļos ANO karavīri.

 Aivita *Timermane*

Gatavojoties nākošajām starptautiskajām mācībām Lietuvā, notiek apmācības pēc NATO standartiem un reglamenta

Alūksnē gatavos karavīrus ANO miera uzturēšanas spēkiem

Alūksnes kazarmās nu jau pusotru gadu izvietots mobilo strēlnieku bataljons. Bet paredzams, ka drīz šeit atradīsies pavisam citāda karaspēka daļa. Kā pastāstīja MSB komandieris pulkvedis Ēriks Melnis, tad uz esošās bāzes tiks veidotas ANO miera uzturēšanas spēku Baltijas bataljona Latvijas apakšvienības. Arī nesen Igaunijā notikušās triju Baltijas valstu kopīgās militārās mācības jau bijušas ar domu par "Baltbat", bet pēc Jāņiem nākošajās mācībās Lietuvā jau piedalīsoties šajā statusā.

Lai risinātu bataljona veidošanas praktiskos jautājumus, piektdien un sestdien Jūrmalā tikās Baltijas valstu aizsardzības spēku komandieri. Problēmu jau ir daudz - nepieciešams ieviest vienotu bruņojuma standartu un citas lietas, jo līdz šim katras valsts militāro struktūru veidošana ir bijusi atšķirīga - katrs ir rikojies kā nu saprot, spēj un var. Saskaņā ar vienošanos latviešiem ANO

bataljonā būs jāpiedalās ar rotu 158 karavīru sastāvā, kā arī apgādes rotu. Pilnīga bataljona izveidošana un iekļaušanās ANO spēku darbībā ielānota 1996. gadā. Tad bataljons veiks gan ANO kopējos uzdevumus, gan arī vietējas nozīmes uzdevumus Baltijā.

Kas attiecas uz mobilo strēlnieku bataljonu, tad jaunais iesaukums vairs uz Alūksni netiks sūtīts un bataljons it kā no jauna tiks veidots Ādažos, bet Alūksne kļūs par ANO karavīru sagatavošanas bāzi. Pulkvedis Ēriks Melnis šajā ziņā arī cer, ka tad vieglāk risināsies dažādi apgādes, finansēšanas jautājumi.

Nereti arī ir dzirdēti iebildumi - kādēļ pie mūsu nabadzības vēl jāsūta latviešu puīši uz citām zemēm. Bet tad arī mums ir morālas tiesības prasīt starptautiskās sabiedrības aizstāvību.

Aris Upenietis

Dānijas Aizsardzības ministrijas inspektori
bataljonā

NATO valstu armiju ekspertu vizīte bataljonā

Lielbritānijas militārais atašejis J.Kažociņš un
bataljona komandieris Ē.Melnis

Bataljona karavīri taktiskajās mācībās ziemas apstākļos

Mobilo strēlnieku vasaras taktiskās
mācības mežā

Valsts prezidenta Gunta Ulmaņa vizīte Mobilo strēlnieku bataljonā 1994.gada 23.jūlijā

Alūksnieši
«gandrīz»
sasnieguši
Ginesa rekordu

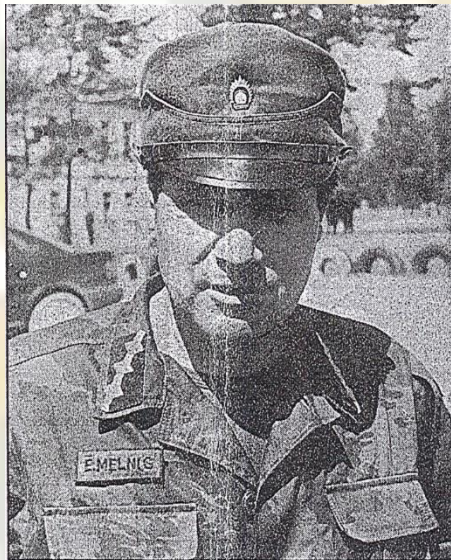
Visgrūtākais gan Latvijas, gan Igaunijas rotai izrādījās ceļš uz šīm mācībām. Brauciens kopējā kolonnā latviešu un igauņu rotai bija pirmais mācību ētaps. Alūksnes mobilo strēlnieku bataljona komandieris Ēriks Melnis pastāstīja, ka Latvijas armijas vienība tik tālā maršrutā izbrauca pirmo reizi. No Alūksnes kolonna izgāja jau 11. jūlijā un uz Viļņu devās caur Daugavpili. Viens no svarīgākajiem uzdevumiem bija divu valstu armijas vienību sadarbība, veicot šo ceļa posmu. Protams, 28 grādu

Labrīt.-18.07.1994.

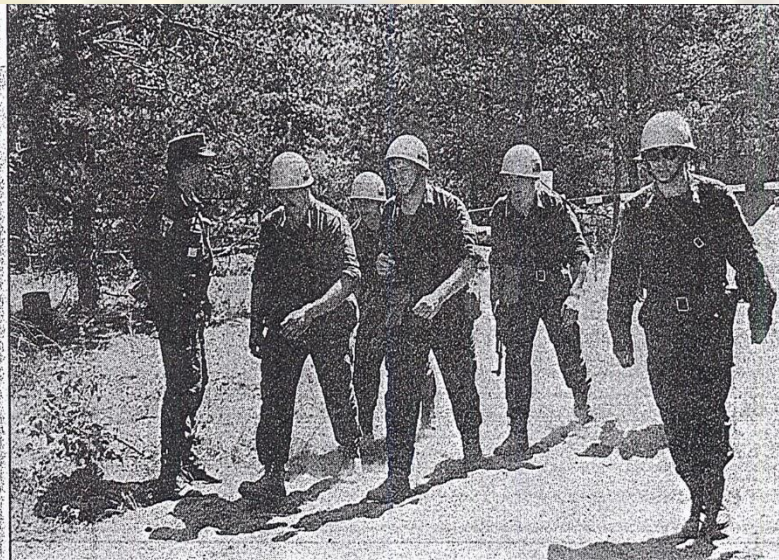
Baltijas miera uzturēšanas spēku bataljona mācības Lietuvā 1994.gada jūlijā

karstumā radušās arī problēmas — tehniskas kļūmes, ko rada augsta temperatūra. Lai gan armijā ir pieņemts, ka šādos gadījumos, kad priekšā ir tāls ceļš, tiek izmantots «iekonservētais» autotransports, taču no Alūksnes latviešu rotai nācās braukt ar ļoti vecām mašīnām, piemēram, tādām, kas pārdzīvojušas jau trīs četrus kapitālremontus un ripoja uz priekšu, tikai pateicoties šoferu pieredzei. Kolonna virzījās ar ātrumu 40 kilometru stundā. Un tikai no Malta līdz Daugavpilij ar ātrumu 80 kilometru stundā. Kā jokoja karavīri — ar šo faktu varot ieiet arī Ginesa rekordu vēsturē.

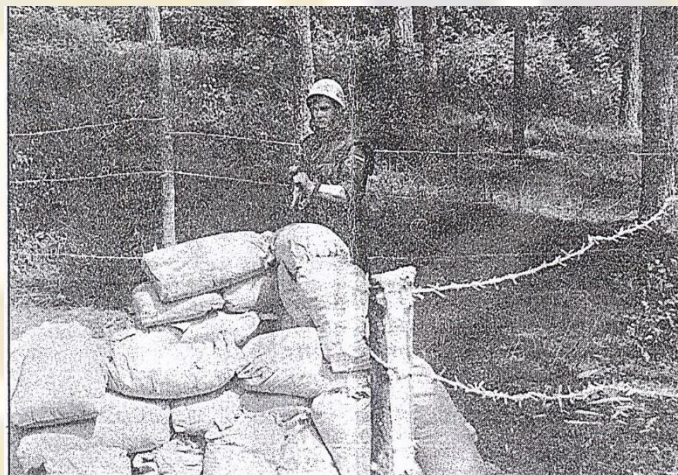
Ko nozīmē izbraukt uz starptautiska mēroga mācībām bez finansiāla nodrošinājuma? Ēriks Melnis stāsta, ka Latvijas rotai speciāli šīm mācībām nebija iedalīts neviens lats. Pat teltis, kas karavīru dzīvošanai tika uzceltas nometnē, ir no virsnieku personiskajiem krājumiem. Lai gan bijušas arī finansiālas grūtības, karavīri esot strādājuši saliedēti, kā vienota komanda un tieši tas ir bijis pozitīvi. Savukārt mācību priekšnieka vietnieks no Igaunijas, apakšpulkvēdis Marts Tīru, stāstīja, ka triju dienu laikā viņu rota mācībās izlietojusi līdz četriem tūkstošiem dolāru.

Pulkvedis E. Melnis

Latvijas rotas karavīri atgriežas no patruļēšanas

Latvijas rotas karavīrs strādā kontrolposteni

Latviešu rotas nometne tika iekārtota pēc amerikāņu parauga

«Baltbat Latvijas nacionālā vienība pirms marša uz Lietuvu

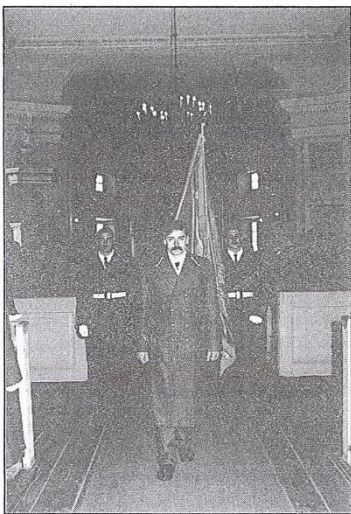
Sadarbības saskaņošana ar Igaunijas nacionālās vienības komandieri Martu Tiru

Mobilo strēlnieku
bataljona tehnika
maršā un lauka
nometnē Pabrādē
Lietuvā

Bataljona komandieris kapteinis Ainārs Ozoliņš un karavīri Alūksnes baznīcā 1995. gada 11. novembrī.

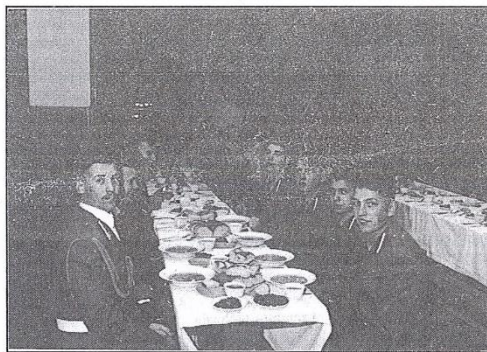
Gods kalpot Latvijai!
Skaisti un vienkārši vārdi. Tos 1992. gada 2. oktobrī sacīja arī Ainārs Ozoliņš, viens no tiem 73 vīriem, kas bija beiguši mācības Nacionālās aizsardzības akadēmijas sešu mēnešu virsnieku un virsnieku vietnieku kursos. Šogad 16. februārī kapteinis Ozoliņš saņēma diplomu par akadēmijas pilna kursa absolvēšanu. Vienīgā darba vieta kopš 1992. gada rudens ir Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljons. Šobrīd viņš pilda bataljona komandiera pienākumus. Kā tad dzīvo mūsu karavīri Alūksnē?

Atbildi uz šo jautājumu atradu sarunā ar bataljona komandieri un apskatot plašo saimniecību. Bataljons mīt kazarmās, kas uzbūvētas 1923. gadā. Līdz 1940. gada 10. septembrim tur dzīvoja 7. Siguldas kājnieku pulks. Tā karēvjus un virsnieku alūksnieši cienīja, un visi kopā dzīvoja interesantu kultūras dzīvi. Slavenas bija virsnieku balles. Ar sajūsmu pilsētiņas puikas vēroja pulka parādes un centās līdzināties karavīriem. Līdz 1992. gada 11. novembrim, kad noformēja Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljonu, reti kurš ticēja, ka atdzims 7. Siguldas pulka labās tradīcijas. Viegli jau nebija. Sākumā samulsa pat pieredzējušais karavīrs, bataljona komandieris, pulkvedis Eriks Melnis, kurš šobrīd mācās Vācijā. Nenācās viegli iekarot alūksniešu simpātijas.

Pagājušā gada 11. novembrī, bataljona 3. dzimšanas dienā, bija parāde, un karavīri soļoja pa Alūksnes ielām ar savu karogu. To bataljonam uzdāvināja Vācijas Daugavas Vanagi. Sirmie vīri atzinīgi novērtējuši arī jaunā kapteiņa Ozoliņa darbu un apbalvojuši viņu ar Atzinības rakstu. Karoga pasniegšanas ceremonijā ieradās arī ciemiņš no Vācijas - Aleksandrs Burmeisters kungs. Tas viss iemūžināts videolentē, fotogrāfijās. Top bataljona vēsture, ko veido paši karavīri ar savu ikdienas darbu, mācībām, svētku brīžiem. Atrasta kopīga valoda ar pilsētas kultūras iestādēm. Jau 1993. gada Dziesmusvētkos Rīgās bataljona karavīri soļoja kopā ar koristiem. Brīvajā brīdī viņi paspēja apciemot aktrisi Elzu Radziņu, kura tobrīd ārstējās slimnīcā. Puiši vēlreiz sacīja paldies māksliniecei par neaizmirstamo tikšanos Mātes dienā.

Arī šobrīd seši karavīri deļo pilsētas deju kolektīvos "Rota" un "Jānītis", citi spēlē mūzikas skolas pūtēju orķestri. Bija jau arī savs orķestris. Žēl, ka muzikālie puiši beiguši dienestu. Tagad jāizlīdzas ar skolas orķestri.

Bataljonam ir plašs klubs. Komandieris pastāstīja, ka regulāri notiek pašdarbības koncerti. Šogad jau bijuši divi. Uz šiem koncertiem tiek ielūgtas meitenes no pilsētas. Puiši sacenšas, kurai rotai būs asprātīgākie un labākie priekšnesumi. Uzvarētājiem ir tiesības sniegt

koncertu. Pēc tam ir arī balle.

Pagaidām nekādu problēmu nav. Kā sacīja komandieris, tad te lieli nopelni ir virsdienesta dižkareivim Agitam Jūrģītei, kura palīdz gan priekšnesumus sagatavot, gan vakaru organizēt. Viņai ir pieredze kultūras darbā, to viņa dara sabiedriskā kārtā, tāpat kā tā meitene, kura divreiz nedēļā māca karavīriem dejot. Par plašo sporta zāli un sporta dzīvi atbild leitnants Juris Matvejevs, apgādes un transporta rotas komandieris, arī viņš to dara sabiedriskā kārtā. Savukārt virsniekvietnieks (bataljonā no 1992. gada rudens) Māris Līcītis labi sadarbojas ar U. Veldres kungu. Viņa vadībā karavīri regulāri rūpējas par garnizona kapiem, palīdz saktot Brīvības cīņu piemiņas vietas.

Kad pajautāju Veldres kungam, Alūksnes rajona padomes priekšsēdētāja vietniekam, par bataljona karavīriem, atbilde bija, lūk, kāda: "Ir ļoti patikami strādāt ar šiem puišiem. Domāju, ka šis bataljons ir labākais mūsu armijā."

Jau pie minētajiem labajiem darbiem pieskaitāma karavīru līdzdalība Saules tilta atjaunošanā. Un kur tad vēl darbs bataljona teritorijas sakopšanā! Vasarā te zied daudz puķu. Ir sava siltumnīca un karavīri ēd pašaudzētos gurķus un tomātus. Arī šajā baltajā ziemā, kas Alūksnē ir visai barga, pusdienās ir pašaudzēti lociņi, gardi burkānu salāti. Kartupeļi, burkāni, kāposti un citas saknes iepirktas no apkārtnes zemniekiem jau rudenī. Un vēl viens jauks pārsteigums: alūksniešiem ir sava konditoreja, kur Dace Skudras kundze cep garšīgas maizītes, bet, ja ir dzimšanas diena, tiek cepts arī kliņģeris. Komandieris saka, ka puišiem vajag svētku sajūtas, ko rada šī pašceptā maizīte. Atliek tikai piekrist.

Un vēl kapteinis Ozoliņš sacīja, ka pie viņiem ir kā uz kuģa - komanda, kur visi strādā ar vienu rūpi, lai darbs būtu padarīts, lai karavīriem dienests būtu patikams, lai to beidzot, būtu ko atcerēties. Ja cilvēkam nepatīk tas, ko viņš dara, tad nebūs

rezultātu. Apjautājos arī bataljona ārstam virsleitnantam Nikolajam Gonšteinam par puišu veselību. Dakteris atzina, ka grūtākie ir pirmie mēneši, kad jaunais kareivis mācās par sevi rūpēties un sargāt savu veselību. Arī šajā aukstajā ziemā slimu maz. Ir sava ambulance, iekārtots arī fizioterapijas kabinets.

Bataljona komandieris atzinīgi vērtēja arī virsniekvietnieka Leonīda Voroņina, degvielas dienesta priekšnieka, darbu. Ideāla kārtība, prasme ekonomēt degvielu. Visu padara viens pats, lai gan patiesībā būtu jāstrādā 3-4 cilvēkiem.

Alūksnes bataljons pārstāvējis Latviju divās Baltijas valstu karavīru taktiskajās mācībās. Un izdarīja to ļoti labi.

Nemanot bija pienākusi pēcpusdienu. Kareivji posās uz pirti. Bija taču sestdienas vakars. Lielie darbi padarīti. Jāsakrāj spēki jaunai darba nedēļai. Lai jums veicas, Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljona karavīri!

E. Sondoviča

Mūsu karavīri Alūksnē

Tēvijas Sargs.-1996.gada februāris

Mobilo strēlnieku bataljona komandieris
pulkvedis **ĒRIKS MELNIS**
(1992. gada 11. novembris - 1994. gada 5. augusts)

Pirmie Latvijas NBS virsnieki absolvē ģenerālštāba kursu Bundesvēra akadēmijā

Māra Ring
Daugavas Vanagu Vācijā

27. jūnijā Hamburgā notika kārtējais Bundesvēra akadēmijas ģenerālštāba kursa izlaidums. Kopā ar 70 virsniekiem no 38 valstīm šo akadēmiju pirmo reizi absolvēja arī divi virsnieki no Latvijas: pulkvedis Ēriks Melnis (49) un komandkapteinis Andris Grīnis (30). Drīzumā arī latviešu virsnieki atgriezīsies Dzintenē, lai turpinātu savu dienestu, bet tagad jau ar zināšanām un pieredzi, kas iegūta rietumvalstu augsta ranga militārāji mācību laikā, atbilstoši NATO standartiem.

Saprotams, gribējās uzskatīt, kā mūsu virsniekus vērtē Bundesvēra akadēmijas vadība un pasniedzēji, ko par savām mācībām Vācijā domā un saka paši absolventi.

Visspriež mūsu virsnieku vērtējums tiek dots viņu izlaiduma atestācijās, ar kurām man bija iespēja iepazīties.

nepieciešami virsnieki ar NATO standartiem atbilstoši militāro izglītību. Leņķos, ka man ir dota iespēja vienam no pirmajiem saņemt šo izglītību Bundesvēra akadēmijā. Mācijas Jūras spēku administratīva grupā ar mērķi iegūt fundamentālas zināšanas un praktiskās iemaņas flotes taktikā un operatīvajā plānošanā, kuras būs man nepieciešamas turpmākajam darbam Latvijas Jūras spēkos. Domāju, ka manas lecceres kopumā ir sasniegtas. Kaut arī vēl ir pietiekami daudz neskaidru jautājumu, uz kuriem gribētos rast atbildi.

2. No Bundesvēra pieredzes ir ko pārņemt. Dažos vārdos to grūti izteikt. Minēšu galveno: derētu pārņemt Bundesvēram raksturīgās demokrātiskās attiecības karavīru starpā un kooperatīvo darbu stila šablonus, izdot lūdzīgus likumus un regulāmus, lai beidzot varētu ieviest kārtību mūsu bruņoto spēku visās darbības jomās;

drējtāt jūs, Vācijā dzīvojušie latvieši. Liels paldies par atbalstu!

Pēc izlaiduma atgriezos dzimtajā Liepājā. Tur turpināšu dienestu Jūras spēku Dienvidu reģiona štāba priekšniecīša amatā. Amats ir pietiekami sarežģīts un atbildīgs. Savā darbā praktiski realizēju akadēmijā iegūtās zināšanas un pieredzi.

Tīhāk vārdus dodam pulkvedim Ērikam Melnim, viņš ir arī Vācijas Daugavas Vanagu organizācijas biedrs.

1. Mācos Vācijā saskaņā ar Latvijas un Vācijas starptautisku līgumu un uz tā pamata izstrādāto mācību projektu. Mērķtiecīgi tieku sagatavots mobilo strēlnieku brigādes komandiera amatam.

2. Ar mācībām akadēmijā esmu ļoti apmierināts. Ieguvu labas vietas valodas zināšanas. Pietiekami dziļi apguvu mācību kursu ģenerālštāba dienesta darbā pēc NATO standartiem. Neapšaubāmi vērtīgi bija arī apzināt

tieksmes ierobežot padoto tiesības un pazemot to paaciepu. No otras puses, ir skaidri saskatāma visu karavīru augstā pašdisciplīna, pašapziņa un

absolventu dienesta gaitu ārzemēs. Virsnieki aktīvi piedalījās daudzās latviešu pasākumos un ar saviem priekšlasījumiem deva mums pareizu

Andris Grīnis un Ēriks Melnis Bundesvēra akadēmijas izlaidumā Hamburgā

Par komandkapteini Andri Grīni raksta jūras kapteinis Heincmans, viņa tiešais priekšnieks akadēmijā:

"Komandkapteinis A. Grīnis bija visjaunākais štāba virsnieks Jūras spēku mācību grupā. Pēc rakstura atklāts, ar humora izjūtu. Biedrīšks un atsaucīgs, spējis ātri integrēties jaunā vidē. Intelektuāli attīstīts, prot loģiski domāt un operatīvi risināt sarežģītas problēmas. Vācu valodas zināšanas bija pietiekamas mācību programmas apgušanai un pilnveidojās turpmākajās sarunās un diskusijās. Viņam ir plašs interešu loks un vēlētāns iegūt zināšanas. A. Grīnis ir labs sportists, un visos sporta pasākumos ir sevišķi aktīvs un korekts. Mācību grupas sporta virsnieka pienākumus veica apziņīgi un labi.

Komandkapteinis Grīnis ēklī mācījās visos mācību priekšmetos, sevišķi interesi izrādīja par operatīvo plānošanu. Dotos taktiskos uzdevumus izstrādāja savlaicīgi un pietiekami pamatoti. Taktisko mācību gaitā parādīja, ka spējis apkopot un izmantot savu biedro domas un ieteikumus lēmumu pieņemšanā. A. Grīnim piemīt kooperatīvas vadības stils, bet tajā pašā laikā attieksme pret biedriem un gatavība sadarboties ar tiem raksturo viņu kā labu kolēģi darbam komandas sastāvā.

Mācību laikā atklāts īpašības ļauj secināt, ka komandkapteinis A. Grīnis ir labi sagatavots speciālists turpmākajam dienestam savas valsts bruņotajos spēkos. Akadēmijā viņš ar godu ir pārstāvējis savu valsti un armiju. Ņemot vērā Andra Grīna spējas, mācību kursa vadība iesaka viņu izmantot turpmākā dienesta gaitā Jūras spēku štāba vadītājam amatā.

Andris Grīnis kopā ar pulkvedi Ēriku Melni ir teicami sagatavojuši un novadījuši Latvijai veltīto informāciju dienu, kuru akadēmijas vadība atzīst par labāko mācību gadu pasākumu.

Ēriku Melni raksturo mācību kursa priekšnieks pulkvedis barons fon Beists:

"Pulkvedi Melni pazīstam kā labirdīgu virsnieku ar augstu pašapziņu un korektu uzvedību. Viņš sevišķi izeļcas ar vienkāršību un atsaucību attiecībā ar biedriem. Būdam ļoti zinātkārs cilvēks, viņš izmantoja visas dotās iespējas savu zināšanu paplašināšanai, sevišķi attiecībā uz Vācijas valsti. Pulkveža E. Melņa vispārējais augstais izglītības līmenis un pietiekami labas vācu valodas zināšanas veicināja interesantas sarunas un diskusijas, radot pareizu priekšstatu par Latvijas Republiku. Ar savu priekšzīmīgu stāju un uzvedību pulkvedis ārzemēs teicami reprezentēja savu valsti un tās bruņotos spēkus. Dienesta jautājumos ar caklu darbu un uzmanīgu attieksmi viņš ir sasniegjis labus rezultātus visās mācību nozarēs. Mācību gaitā izrādīja dziļu interesi par militāro politiku, teoriju un vēsturi. Atšķiras ar asu prātu un analītisku domāšanu, spējis notikumiem dot precīzas vērtējumus. Viņš sauszemes karaspēka kaujas darbības un vadības pamatprincipus ieteicis pamatīgi, labi izpratis un atbilstīgi mūsdienu kaujas apstākļiem mērķtiecīgi praktiski atstrādājis visos svarīgākajos štāba amatos brigādes un divīzijas mēroga mācību laikā, turklāt parādījis labas plānošanas darba dotības, taktiskās domāšanas un organizatoriskās spējas. Kā štāba virsnieks darbā āreji nosvērts, būtisko spēju konstatēt un īzanalizēt.

Ar savu nobeidzīgu personību ir ieguvjis cieņu un autoritāti kursa biedru vidū. Kā dienests, tā arī ārpusdienesta laikā pastāvīgi rūpējās par simpātijām un sapratnes iekārtošanu savas Drīzmetes labā.

Pulkveža Melņa raksturs, gribas spēks un profesionālās zināšanas liecina par pilnīgu piemērotību darbam augstākajās vadītājam amatā Nacionālajos bruņotajos spēkos.

Pulkvedis Ēriks Melnis kā izcilis savas valsts un bruņoto spēku pārstāvis tiek ieteikts militārā atzēja vai sakaru virsnieka darbam starptautiskajos štābos."

Bija patīkami lasīt tik daudz labu atsauksmju par mūsu latviešu virsniekiem Vācijā.

Lai iegūtu pilnīgāku iespaidu par abiem absolventiem, uzdodu viņiem dažus jautājumus:

1. Ar kādu mērķi jūs tīkāt nosūtīt uz mācībām Vācijā?

2. Ko jūs cerējāt sasniegt mācību gaitā un cik lielā mērā ir attaisnojušās jūsu lecceres?

3. Ko vērtīgū no Bundesvēra pieredzes jūs vēlaties pārņemt un ieviest Latvijas bruņotajos spēkos?

4. Kā jūs redzat savu dienesta karjeru nākotnē?

Uz jautājumiem vispirms atbild komandkapteinis Andris Grīnis:

1. Latvijas mērķis ir kļūt par NATO dalībvalsti. Tādēļ mūsu bruņotajiem spēkiem nākotnē noteikti būs

attīstīt mūsu militāro zinātni, kurai, starp citu, Bundesvērā tiek pievērsta sevišķa uzmanība.

3. Kas mani neapmierināja mācību laikā?

Pirmkārt, divu gadu ilgā prombūtne no ģimenes. Otrkārt, informācijas trūkums par notikumiem Dzintenē, pilnīgs interese vakums no mūsu vadības puses par mums, karavīriem ārzemēs, par mūsu personīgajām un dienesta problēmām. Piemēram, mēs atā ar informācijas pasākumu par Latviju. Kad nūms vajadzēja akadēmijā godam reprezentēt Latvijas valsti, tad radās iespāids, ka dienests šeit Vācijā ir tikai mūsu personīgā darīšana. Piemēram, pasākumā ļoti nepieciešamo valsts karogu saņēmiām par vēlu. Bet savlaicīgi pieprasītos video un fotomateriālus par mūsu bruņotajiem spēkiem nesapēmiām vispār. Grūtajā situācijā ļoti izpili-

Vācijā, iepazīt vīcu tautas mentalitāti un kultūru. Kopumā jāņem, leccerāms izglītības jomā, bet šaubīns ir sasniegts.

Ar ko bija dažreiz neapmierināts? Domāju, ka mācību zinātniski metodiskais līmenis vienmēr nebija pietiekami augsts.

3. Mācību laikā sevišķi interesējos par armijas vietu demokrātiskajā sabiedrībā. Bundesvērs ļauj jautājumu droši vien varētu būt par augšu. No Bundesvēra derētu pārņemt pieredzi, kā valsts rūpējas par savu armiju un karavīriem, balstoties uz principu, ka jebkurš karavīrs ir tās pats pilsonis kā visi citi, tikai formas tērpā. Un vēl man patīk attiecības, kas valda starp Bundesvēra virsniekiem, instruktoriem un karavīriem. Tās ir demokrātiskas, vienkāršas, cilvēcīgas. No vienas puses, tās ir bez komandieru augstprātības un ambīcijām, bez

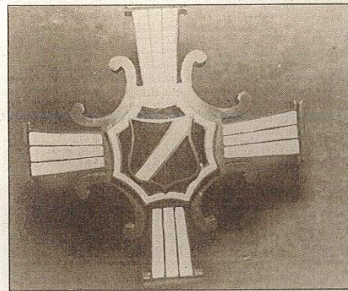
gatavība godprātīgi izpildīt savu pilsoņu pienākumu.

4. Par savu turpmāko dienesta gaitu šobrīd daudz pateikt nevaru. Man ir vēl sešas nedēļas. Ēģa prakse brigādes komandiera amatā Austrumvācijā. Cik zinu, Bundesvēra akadēmijas vadība izlaiduma atestācijā mani vērtē militārā atzēja vai sakaru virsnieka darbā internacionālajos štābos. Tas būtu interesants darbs, ļoti tuvs zinātniski pētnieciskajam. Es gribētu strādāt šajā jomā, jo širdī tuvāks tonerē ir zinātniski pētnieciskais darbs militārajā teorijā un kara vēsturē. Pamati ar šo darbu mana dzīve ir saistīta kopš 1976. gada.

Raksta nobeigumā uzvēru, ka Vācijas Daugavas Vanagu un Vanadzdes ļoti pozitīvi vērtē abu akadēmijas

priekšstatu par latviešu karavīru dzīvi šodien un par pašreizējām problēmām. Pateicosies viņu rūpēm. Tika postījināta materiāli par Latvijas NBS, organizēta ciešāka sadarbība ar karaspēka daļām.

Atlekcnes mobilo strēlnieku bataljonnm tiks dāvirādīs vienības karogs. Ir uzskāts interesants darbs starp Daugavas Vanagiem un karavīriem, kuriem nākotnē ir perspektīvas nacionālā patriotiskās audzināšanas jomā. Daugavas Vanagi novēl pirmajiem latviešu virsniekiem Bundesvēra akadēmijas ģenerālštāba kursa absolventiem - arī turpmāk tīkpat neaugarštoši un stingri sāvēt par Latvijas valsts interesēm, godprātīgi pildīt savas dienesta pienākumus un gūt panākumus grītajā un atbildīgajā darbā.

1. Latvijas strēlnieku pulks (arī Troickas strēlnieku pulks) 7 mm plāts, taisns balts emaljas krusts, ar divām ģenerālskāms svīrtīm balā emaljā. Krusta gali nobeidzās ar divām melnām šķērssvīrtīm. Uz krusa melna ar baltu iekārtējumu plātīte ar apzeltītiem izģīzumiem, kuras vīdi vaigrs nacionālais krāsks. (Aizsardzības ministra pavēle no 21.02.21. Nr. 8.)

Tēvijas Sargs -
29.07.-11.08.1996

Mobilo strēlnieku bataljona komandieris
pulkvežleitnants **DAINIS RENGARTS**
(1994. gada 5. augusts - 1995. gada 8. februāris)

Galvenā problēma - cilvēku trūkums

Tā kā tagad AS mobilo strēlnieku bataljonā ir jauns komandieris - majors Dainis Rengards, vēlējos uzzināt, kādi ir viņa turpmākie plāni un ieceres attiecībā uz saimniecisko darbību bataljonā.

Komandiera Daiņa Rengarda nostāja šajā jautājumā bija šāda:

- Galvenā problēma ir cilvēku trūkums. Tādēļ visa saimnieciskā darbība pagaidām ir apturēta. Vienīgais, kas vēl eksistē, ir cūku ferma (septiņas cūkas) un apavu remontdarbnīca un šūšanas darbnīca. Cūkas nevaram vairāk turēt, jo nav tik daudz barības un ēdienu pārpalikuma. Toties apavus, kā arī karavīru drēbes, palagus varam saremontēt paši. Tāpat par karavīru apgādi arī nevar sūdzēties, jo pašlaik esam saņēmuši vācu humānās palīdzības tērpus. Ja vēl par saimniekošanu, tad jāsaka, ka arī mūsu kokapstrādes cehs strādā. Ēkām taisām jaunus logus un durvis, liekam jaunas grīdas. Notiek kazarmu remonts. Mainām jumtus. Katlu mājā gatavojamies mainīt trešo katlu, jo divus jau nomainijām. Mežā mums ir 200 steri malkas, kas vēl jāizved. Mežu karavīri paši sev nopelnīja, izcērtot lietkokus.

Rudeni (apmēram pēc mēneša) kādi 60 procenti karavīru beigs savu dienestu un tiks atvaļināti, jo sāksies demobilizācija. Mums ļoti nepieciešami vismaz 100 cilvēku, kurus arī

gribu pieprasīt. Pašlaik daļā atrodas vairāk kā piecdesmit, bet 66 cilvēki no bataljona atrodas Dobelē un nav zināms, cik ilgi viņi tur būs.

Tā paša cilvēku trūkuma dēļ mēs nevaram atvērt savu kafējnicu, veikala telpas ir sagatavotas, bet trūkst apmeklētāju. Tāpat ir arī mums savs kulinārijas veikals. Arī tas nestrādā, jo nav tāda pieprasījuma, vienīgi tad, kad uz svētkiem tiek cepti pirādziņi un kūciņas. Autoskola ir gatava, bet arī nestrādā.

Attīrīšanas iekārtas mums strādā, bet tomēr ir problēma, kura būtu vēl jārisina.

- Sakiet, vai rudenī šeit notiks kādas karavīru apmācības, kā bija iecerējis Ēriks Melnis?

- Domāju, ka nē, jo uz uzaicinājumu pieteikties neatsaucās ne policisti, ne zemesargi un pašiem mums trūkst cilvēku.

- Varbūt varat pastāstīt nedaudz par sevi...

- Esmu dzimis Jēkabpili, vidusskolu beidzu Jaunjelgavā. Tālāk mācījos Ļeņingradas augstākajā motostrēlnieku karaskolā. Uz Alūksni (šeit esmu pirmo reizi) atnācu no Jelgavas robežsargu bataljona. Vēl gribu piebilst to, ka visur, kur esmu dienējis iepriekš (Jelgavā, Rēzeknē), nav palīgsaimniecību, kā tas ir šeit - Alūksnē.

- Paldies!

Solvita Engelse

Mobilo strēlnieku bataljona komandieris majors **AINĀRS OZOLIŅŠ** (1995. gada 8. februāris - 2001. gada 26. jūlijs)

Evita Aploka

Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljona komandieris majors Ainars Ozoliņš šajā amatā pavadījis jau piecus gadus. Viņš dzimis un audzis Madonā, taču Alūksnes pusē - Jaunānā ir viņa tēva senču dzimtene.

- Kādas izjūtas pārņem, atskatoties uz komandiera amatā pavadīto laiku?
- Grūti noticēt, ka jau piecus gadus esmu bataljona komandiera amatā. Šis laiks pagājis ļoti ātri un devis pozitīvas izjūtas. Atskatoties uz aizvadīto, nemaz nevar dažos teikumos to pastāstīt. Ir bijuši gan patīkami, gan nepatīkami notikumi, taču varu teikt, ka šajos gados esmu guvis rūdījumu visai savai dzīvei. Pieredzes trūkuma dēļ ne visu ļautājamus varēja atrisināt viegli un ātri, taču, tikai pārvarot grūtības, ir iespējams uz daudzām lietām paskatīties no malas. Kad uzskatu strādāt par bataljona komandieri, šo amatu nekur nebija iespējams apgūt. Šobrīd to var mācīties Tallinā Baltijas militārajā akadēmijā. Man šis ceļš bija jānoiet pašam, mācīties varēja tikai no savām kļūdām.

- Kā attīstījies jūsu militārā karjera?
- Mana militārā karjera Latvijas armijā sākās kā robežsardzes leitnants Sēlijas pusē. Tur pavadīju trīs mēnešus, līdz tiku pārcelts turpmākajam dienestam uz Alūksni. Sāku dienēt kā apgādes un transporta rotas komandieris. 1992. gada 7. decembrī ienāca pirmais iesaukums. Tad arī pa istam sākās mana militārā karjera. Sākumā darbs bija smags. Trūka materiālās bāzes.

- Jūs bijāt viens no pirmajiem, kas sāka strādāt Alūksnes bataljonā.
- Jā, tagad no tiem, kas sāka darbu kopā ar mani, šeit vairs nav neviena.

- Kāds bija laiks, kad uzskāt strādāt par bataljona komandieri?
- 1995. gada 8. februārī sāku strādāt bataljona komandiera amatā. Man teica - šāds piedāvājums ir reizi mūžā. Šajā laikā jau biju ieguvis pamatziņas par bataljona saimnieciskajiem jomām, gan saskarē ar cilvēkiem.

- Cik cilvēku toreiz bija jūsu pakļautībā?
- Manā pakļautībā bija apmēram 150 cilvēki, tapec varbūt man nebija ļoti daudz uzņemties šo amatu, bet izrādījās, ka būt bataljona komandierim nav tik vienkārši. Nācās noskaidrot ļoti daudzus līdz tam nezināmus jautājumus un rast uz tiem atbildes.

- Pieci gadi komandiera amatā nav maz. Kā šai laikā mainījies bataljons?
- Tas reizē ir maz un arī daudz. Abzvaldītais lauks ir bijis ražīgs, šobrīd bataljonā notiek infrastruktūras sakārtošana - kazarmu un ēdnīcas remonta. Tas nozīmē, ka mūsu bataljons tiek attīstīts. Infrastruktūras sakārtošana ir pats galvenais. Ja šajai jomai viss būs sakārtots, karavīriem būs vieglāk dienēt un būs mazāk rūpju.

- Ir krasi pieaudzis cilvēku skaits daļā. Vienu laiku Alūksnes bataljonam draudēja informācijas, tas bija grūts posms, jo vajadzēja pierādīt bataljona nepieciešamību. Tas izdevās. Paldies jāsaka tiem cilvēkiem, kas bataljonā strādāja no pašiem tā pirmiskūkiem. Ja būtu bijuši vienaldzīga attieksme no viņu puses, tad mūsu bataljonam perspektīvas nebūtu.

- Sešas reizes palielinājies virsdiensista instruktoru kolektīvs. Bija reizē, kad bataljonā dienēja aptuveni 45 cilvēki, tad tagad šis skaits ir pieaudzis vairāk nekā desmit reizes.

- Līdz ar bataljona attīstību daudz kas mainījies arī man pašam. Ir gūta dzīves pieredze, mainījušies uzskati, iegūtas psiholoģiskas un pedagoģiskas iemaņas darbā ar cilvēkiem, paplašinājies redzes loks. Vairākas reizes esmu bijis mācīties ārzemēs.

- Kāda varētu būt bataljona attīstība nākotnē?
- Ceru, ka tiks atjaunota un

Ainārs Ozoliņš: "MAN IR PRIEKŠS PAR BATALJONU"

Jaunkareivju zvēresta pieņemšanas ceremonijā ir viens no svarīgākajiem notikumiem bataljonā. Šoreiz tajā kopā ar A. Ozoliņu arī NBS komandieris Raimonds Graube

Ainārs Ozoliņš (pirmais no kreisās) kopā ar Ēriku Melni un Vācijas militāro atašeju Latvijā Vilhelmu Tekatu

tuvākā un tālākā perspektīvā?

- Perspektīvas ir diezgan plašas. Nākotnē bataljonam plānoti citi uzdevumi, cita struktūra. Šobrīd mūsu galvenais uzdevums ir jaunkareivju apmācība, bet turpmāka attīstība plānota savādāka.

- Tagad ir stabilizējusies apmācības programma un mūsu komandieriem ir diezgan liela pieredze darbā ar to. Nākotnē iecerēts, ka jaunkareivju apmācība notiks arī citās karaspēka vienībās, ne tikai pie mums. Šeit turpmāk plānots lietlāks pamatsastāva karavīru skaits. Jaunkareivju apmācība uzliek lielu psiholoģisku slodzi. Tāpēc šīs iepazīt šos cilvēkus, viņi jau aiziet uz citām karaspēka daļām un nākamreiz katru karavīru redzes lokā. Vairākas reizes esmu bijis mācīties ārzemēs.

- Kāda varētu būt bataljona attīstība nākotnē?
- Ceru, ka tiks atjaunota un

Ainārs Ozoliņš atzīst, ka komandiera amatā pavadītais laiks devis pozitīvas emocijas

gan negatīvas ziņas, taču tās ir patīcasas.

- Vai ir gandarījums par komandiera amatā pavadīto laiku?
- Protams. Visielikākais gandarījums ir tad, kad, ejot pa Rīgas ielām, pēkšņi pienāk klat kāds jauns cilvēks un saka "Labdien, komandiera kungs!" Tad mēģinu atcerēties, kas viņš ir un kad viņš Alūksnē dienēja. Patīkami, ka tie puisi, kas beiguši dienestu, ir diezgan labi iekārtojuši savu dzīvi. Kad bataljonā rīkojam atvērto durvju dienas, pušis brauc ciemos. Prieks, ka daudzi saistījuši savu dzīvi ar armiju. Tā ir ne tikai profesija, tam jābūt asiņš. Varbūt nedaudz ir sarūgtinājums, ka pirmo iesaukumu pušiem bija labāka attieksme pret dienestu, viņos bija vairāk patriotisma. Tagad tas ir izaudzis. Ir tādi jaunieši, kas dienesta laiku pavadā, kas saka - "sakostiem zobam!", viņus neinteresē ne ierocis, ne kultūras pasākumi, ne iemācīties dzīvot ekstremālos apstākļos, kaut gan tas viss vīrietim dzīvē var kādreiz noderēt. Armijā cilvēks iemācās dzīvot kolektīvi, iemācās pakļauties vadošu personu norādījumiem.

- Daudz vairāk tagad ir virsnieku, tas atvieglo darbu. Agrāk bija jāstiek galā ar daudziem pienākumiem. Rotas komandierim nācās domāt gan par apmācību procesu, gan sadzīvīskām lietām. Tagad bataljonā ir kapelāns, jo pušiem vajadzīga arī garīgā atbalsts.

- Daudz uzlabojumu darba plānošanas ziņā, katrs veido plānu ilgākam laikam uz priekšu. Tas nozīmē, ka cilvēks vairs nedomā tikai par šodien, bet gan par nākotni.

- Progress noticis arī medicīniskajā daļā, esam pieņēmuši darbā vairākus medicīniskos. Mums ir nepieciešams pietiekami liels medicīnas darbinieku skaits.

- Pats esmu ieguvis daudz draugu visā Latvijā.

- Jā, uz bataljonu bieži atbrauc dažādu ranguru viesi. Pērn viesojās pat prezidente.

- Jā, par to arī gandarījums. Es priecājos par savu bataljonu.

- Vai sanāk brīvs laiks, lai atpūstos no darba pienākumiem?
- Es esmu iemācījies strādāt un arī atpūsties. Agrāk es biju darbabolisks. Pirmajos gados biju iegrimis darbos, bet nebija citas izvejas, vajadzēja daudz ko izziņāt, izlasīt, apgūt. Tagad atrodu brīžus, kad varu atpūsties un veļtīti laiku savai ģimenei. Mācām ar citiem rast laiku atpūtai.

- Tagad bataljonā darbojas virsnieku klubs, kura dalībnieki kopīgi ar ģimenēm rīko dažādus atpūtas pasākumus.

Mobilo strēlnieku bataljona komandieris
pulkvežleitnants **AIVARS VIZULIS**
(2001. gada 26. jūlijs - 2005. gada 11. jūlijs)

Alūksnes MSB komandieris Aivars Vizulis visaugstāk vērtē dotu vārdu un godīgumu

Alūksnes Mobilo strēlnieku bataljona (MSB) komandieris majors Aivars Vizulis (35) jau trešajā paaudzē savā dzimtā ir profesionālis militārajā dienestā. Tēva, savulaik Padomju armijas aviācijas virsnieka, ģimenē Krievijas pilsētiņā Bologojē dzimušajam puikam, kurš bērnībā sapņoja kļūt vai nu par jūrnieku vai aviācijas inženieri, militārā karjera tomēr izrādījās jau šūpulī ielikta. Dienot PSRS Bruņotajos spēkos Polijā, 90.gadu laikmeta griežos gan ar viltu, gan draudiem savai priekšniecībai, latviešu puisis plēšās uz dzimteni, kur Latgales novada Balvu pusē ir uzauguši gan vecāki, gan visi radi. Dzīļi sirdī bija arī pārliecība, ka Latvija atgūs neatkarību, ka valstij būs sava armija, kurai viņa zināšanas varētu noderēt.

A.Vizulis Alūksnes bataljonā dien kopš tā izveidošanas 1992.gada novembrī, savu virzību pa karjeras pakāpieniem sākdamas kā rotas komandieris un juzdamies laimīgs, ka var strādāt tieši te. Alūksnes MSB ir Latvijas armijas un šajās pašās kazarmās savulaik dislocētā 7.Siguldas kājnieku pulka tradīciju turpinātājs, turklāt Aivaram dārga ir vēl kāda sakritība: «Mans vectēvs, brīvvalsts laikā tepat dienēdams daļā, ko tagad sauktu par transporta vadu, ir būvējis šīs kazarmas. Nu izrādās — savam mazdēlam,» viņš smaidot secina.

PSRS armijai draud kļūt neprognozējams

Pirms nokļūšanas Alūksnes MSB, A.Vizulis jau bija izgājis vispusīgu un brīžiem sūru dzīves skolu. Bērnībā un pusaudža gados iznāca pabūt gan Piemaskavā, gan Rostovā un Tālajos Austrumos, jo PSRS laikā tēvu ar ģimeni regulāri pārvietoja pa visu «varen plašo». Tomēr, mācoties un dzīvojot krieviskā vidē, ar vecāku gādību zēns mājās labi apguva arī dzimto latviešu valodu. Vēlāk tā palīdzēja iestties Rīgā, kur pēc pieciem mācību cēlieniem Aviācijas inženieru augstākajā kara skolā, 1990.gadā puisis ieguva aviācijas inženiera kvalifikāciju un leitnanta pakāpi. Tad gadu nācās dienēt Padomju armijā Polijā, no kurienes Aivars, pēc paša vārdiem, gan «kā klibais un slimais, gan kā latvietis» centās ātrāk atvaļināties. Par to tur visi brīnījušies, sak, kā tad tā — ārzemēs esi labi atalgots virsnieks, bet gribi atvaļināties? Dīemžēl no PSRS armijas tvēriena pavisam tikt prom vēl neizdevās, taču uz Latviju — šim pašam Alūksnes kazarmām — divaino nemiernieku tomēr pārcēla. Padomju laikos te izvietotajā Aviācijas mehāniku skolā jaunais vada komandieris — pasniedzējs mācīja obligātā dienesta karavīriem helikopteru mehāniķu un aviācijas speciālo automašīnu šofera arodu. Taču Aivaru joprojām grauzda doma par atvaļināšanos no PSRS Bruņotajiem spēkiem, un viņš atkal devās pie priekšniecības. «Soreiz lūdzu mani atvaļināt disciplīnas dēļ, neslēpjot, ka patiesi sāksu neievērot reglamentu un kļūšu neprognozējams, ja iesniegumu neņems vērā. Lai gan vadībai tobrīd ļoti vajadzēja speciālistus, lai sagatavotu šeit izvietoto daļu izvešanai uz citu vietu, priekšnieki beidzot piekrita mani atvaļināt disciplīnas dēļ. Taču raksturojumu iedeva ļoti labu,» viņš atceras. 1992.gada sākumā putna brīvība nu bija rokā, un Aivars devās meklēt darbu. Sākot strādāt Latvijas Policijas akadēmijā, atklājies, ka sirdij tuvākas tomēr ir armijas lietas. Tāpēc viņš ar prieku pieņēmis Alūksnes MSB pirmā komandiera Ērika Meļņa piedāvājumu atgriezties mazpilsētiņā un kļūt par rotas komandieri.

Bataljonā sāka no nulles

Bataljona pirmos gadus A.Vizulis atceras kā smagu laiku, jo militāro struktūru bija jāsāk veidot no nulles. «Nebija ne ieroču, ne ekipējuma, ne darbam apmācītu speciālistu. Arī 20. gados celtās kazarmas pēc Padomju armijas aiziešanas izskatījās bēdīgi. Turklāt daži bataljona puīši ik pa brīdim nonāca policijas un preses uzmanības lokā gan par brīvsoļi un reibumā pastrādātu kaušanos ar Alūksnes iedzīvotājiem, gan par ārpusreglamenta attiecībām. Karavīru pulkā pagadījās gan puīši, kas neprata latviski, gan agrāk tiesātie, vēl citiem nebija pat pamatizglītības. Parasti tieši šādiem jauniešiem gribas pašapliecināties, tāpēc brīžiem arī bataljonam nebija laba slava,» komandieris neslēpj. Tāpēc tagad, kad karavīrus nereti talkā aicina policija un ugunsdzēsēji, bet skolas un bērnudārzi grib dzirdēt stāstījumus par dzimtenes mīlestības audzināšanu, savukārt pilsētniekiem prieku jau vairākus gadus ziemās sagādā izdomas bagātāko jaunekļu veidotās sniega pilsētiņas, majors A.Vizulis par 10 gadu laikā kopā ar komandējošo sastāvu sasniegto ir patiesi gandarīts.

Viņaprāt, svarīgi, ka tagad, saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem, karavīram ir jābūt vismaz pamatizglītībai un viņš nedrīkst būt agrāk sodīts. Turklāt ievērojami ir palielināties virsdiensista virsnieku skaits, kas ļauj uzlabot mācības.

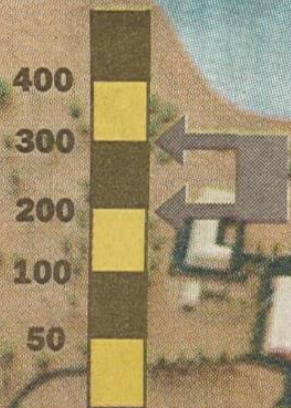
Savukārt, lai nebūtu iespējamas ārpusreglamenta attiecības, anonīmās anketas aizpilda gan dienotieši, gan viņu tuvinieki. Liela nozīme morālā klimata uzlabošanā ir arī visu dienesta telpu sakārtošanai, lai puīši bataljonā pavadīto laiku atcerētos ar labu vārdu, uzskata komandieris.

«Tagad ir radītas visas iespējas arī interesantai atpūtai. Pašu klubā notiek diskotēkas, uz kurām mātes savām meitām vairs neliedz iet. Paši kareivji regulāri rīko atraktīvus pašdarbības koncertus. Es puišiem esmu pateicis: majors Vizulis uz skatuves nedejos. Priekšlikumi jāizdomā jums. Es atbalstīšu ikvienu labu pasākumu.» Ar lepmumu A.Vizulis stāsta, ka bataljonu svinīgā zvēresta nodošanas dienā apmeklēja ne tikai trīs tūkstoši kareivju tuvinieku, bet arī daudzi augsti viesi. Tieši Alūksnes MSB esot kļuvis par pirmo no Nacionālo Bruņoto spēku vienībām, kur viesojusies arī Valsts prezidente.

Savu priekšgājēju Ēriku Meļņa, Daiņa Rengarta un Aināra Ozoliņa tradīcijas turpinot, A.Vizulis visaugstāk vērtē dotā vārda turēšanu un godīgumu. Tāpēc pats nekad nav padevis vilinošiem karjeras piedāvājumiem, jo «grib izzināt visu līdz saknei». Kad 1996.gadā viņu iecēla par bataljona komandiera vietnieku, pavērsās iespēja divus gadus mācīties Vācijas Ģenerālštāba akadēmijā Hamburgā. «Tur NATO kandidātvalstu virsniekiem bija speciāls kurss, kas iepazīstināja ar NATO struktūru, standartiem, pieredzi un kaujas mākslas teoriju. Hamburgā sagatavo bataljona un brigādes komandierus, militāros atašejus, kas ir tiesīgi strādāt NATO štābos un saņemt ģenerāļa pakāpi,» Dienai skaidro A.Vizulis. Savukārt pēc ANO spēku komandieru kursiem Čehijā viņš var būt virsnieks arī ANO spēkos, bet pēc zinību papildināšanas Zviedrijā ir kļuvis pat lietpratēju darbam ar zviedru ekipējumu un tehniku.

Militārais profesionālis
trešajā paaudzē.-Diena,
05.11.2002

Algas mēritājs

1992—1996

Alūksnes MSB rotas
komandieris

1996—1998

Alūksnes MSB
komandiera vietnieks

1998—2000

Alūksnes MSB štāba
priekšnieks

Kopš 2001.gada

Alūksnes MSB komandieris

Bataljona pirmos gadus Aivars Vizulis atceras kā smagu laiku, jo militāro struktūru bija jāsāk veidot no nulles. Desmit, gadu laikā Alūksnes MSB skārušas daudzas pārmaiņas, par kurām A.Vizulis ir patiesi gandarīts

NBS Mobilo strēlnieku bataljona
Kājnieku skolas komandieris
majors **AGRIS OZOLIŅŠ**
(2005. gada 11. jūlijs - 2006. gada 1. aprīlis
2006. gada 1. aprīlis - 2010. gada 18. marts)

Alūksnes pilsētas
BIBLIOTĒKA

“IR GANDARIJUMS par saņemto apbalvojumu, bet apstāties pie sasniegtā nedrīkst – vienmēr jāmeklē jauni risinājumi, idejas un vajadzīgi cilvēki, kas tās īsteno. Uzskatu, ka Valsts prezidenta kancelejas Ordeņu kapitula man piešķirtais augstais valsts apbalvojums – Ceturtās šķiras Viestura ordenis – ir daudzu cilvēku nopelns, jo viens nav karotājs,” saka Kājnieku skolas komandieris majors Agris Ozoliņš.

FOTO: GATIS BOGDANOVŠ

Saņem Viestura ordeni

◆ Komandieris majors Agris Ozoliņš uzsver, ka tas ir **apbalvojums visiem Kājnieku skolas karavīriem**

Latvijas armija šodien svin savu 90. dzimšanas dienu, bet Kājnieku skola Alūksnē – 17. dzimšanas dienu. Kājnieku skolas komandierim majoram Agrim Ozoliņam šogad 11. novembris ir īpašs, jo Rīgas pili no Valsts prezidenta Valda Zatlera rokām viņš saņem IV šķiras Viestura ordeni – vienu no valsts augstākajiem apbalvojumiem.

LĪGA VIKSNA

“Personīgi man tas ir augstākais valsts apbalvojums, kas līdz šim piešķirts. Bet tas nav apbalvojums tikai man – tas ir daudzu cilvēku nopelns: tie ir mani kādreizējie dienesta biedri, komandieri, mani padotie karavīri Alūksnē, alūksnieši, mana ģimene, jo viens nav karotājs,” pārliecināts A. Ozoliņš. Militārajā dienestā A. Ozoliņš ir kopš 1992. gada: vispirms Zemes-

sardzes bataljonā Limbažos, vēlāk – Operatīvās daļas priekšnieks, 2000. gadā kļuva par Štāba priekšnieku jaunveidotajā Cēsu Instruktoru skolā. Alūksnieši A. Ozoliņu iepazīna 2005. gada vasarā, kad viņš kļuva par šīs struktūrvienības komandieri.

Pilnveido apmācību kursu

A. Ozoliņš vērtē, ka aizvadītais gads Kājnieku skolai bijis nozīmīgs, jo notikusi pirmās medicīniskās palīdzības apmācības attīstība.

“Šajā jomā padziļināti sagatavojam ļoti daudz karavīru – pamatā tie ir karavīri, kas dodas uz starptautiskajām misijām. Šo mūsu jomu atzinīgi novērtējušas citas struktūrvienības – tas stimulē pilnveidoties vēl vairāk. Ir pilnveidota arī kaujas apmācības kursu programma. Kājnieku skolā ir atlaisti daži civilie darbinieki un daži karavīri, bet tas nav būtisks sa-

mazinājums. Šogad Kājnieku skolas mācību daļas instruktori sagatavoja izdošanai mācību grāmatu, ko tagad izmanto NBS. Šogad sākām arī jaunu un vērienīgu pasākumu – karavīru individuālo kaujas iemaņu testus. To laikā visu militāro izglītības iestāžu karavīri, atkārtojot zināšanas, Strautiņu poligonā veica 15 dažādu vingrinājumus. Turpmāk šādus testus būs jākārtē reizi gadā,” norāda A. Ozoliņš. Viņš uzsver, ka pat šajos finansiāli grūtajos laikos var runāt par attīstību – to attīstību, kas nav izteikta naudā, bet karavīru kvalifikācijā.

Gatavojas parādei Rīgā

Kā ierasts, arī šogad Kājnieku skolas karavīri piedalīsies Lāčplēša dienas piemiņas pasākumos Alūksnē, arī Mārupē, gan svinīgajā parādē 18. novembrī Rīgā 11. novembra krastmalā. “Šogad Kājnieku skolas vienības komandie-

ris parādē būs majors Juris Sprudzāns – pašlaik citīgi gatavojamies tai. Šis būs pirmais gads, kad parādē Kājnieku skola būs pārstāvēta tikai ar pastāvīgo personālu, jo tā ir vienreizēja iespēja – piedalīties parādē,” pārliecināts A. Ozoliņš.

Savukārt Kājnieku skolas jubileja šogad tiks atzīmēta 13. novembrī. Tad Alūksni apmeklēs Mācību vadības pavēlniecības komandieris pulkvedis Igors Rajevs. Karavīriem tiks pasniegti apbalvojumi, kam sekos darba sarunas par šo un nākamā gadu. “Nākamgad plānojam Kājnieku skolā apmācīt aptuveni tikpat karavīru, cik šogad, bet būs vairāk un jauni kvalifikācijas kursi. Esam iepazinūši SKII “Strautiņi” teritoriju un ēkas – lēmums par to iespējamo izmantošanu nokotnē vēl nav pieņemts, jo viss atkarīgs no finanšu iespējām,” saka A. Ozoliņš. ◆

Alūksnes Ziņas.-
11.11.2009

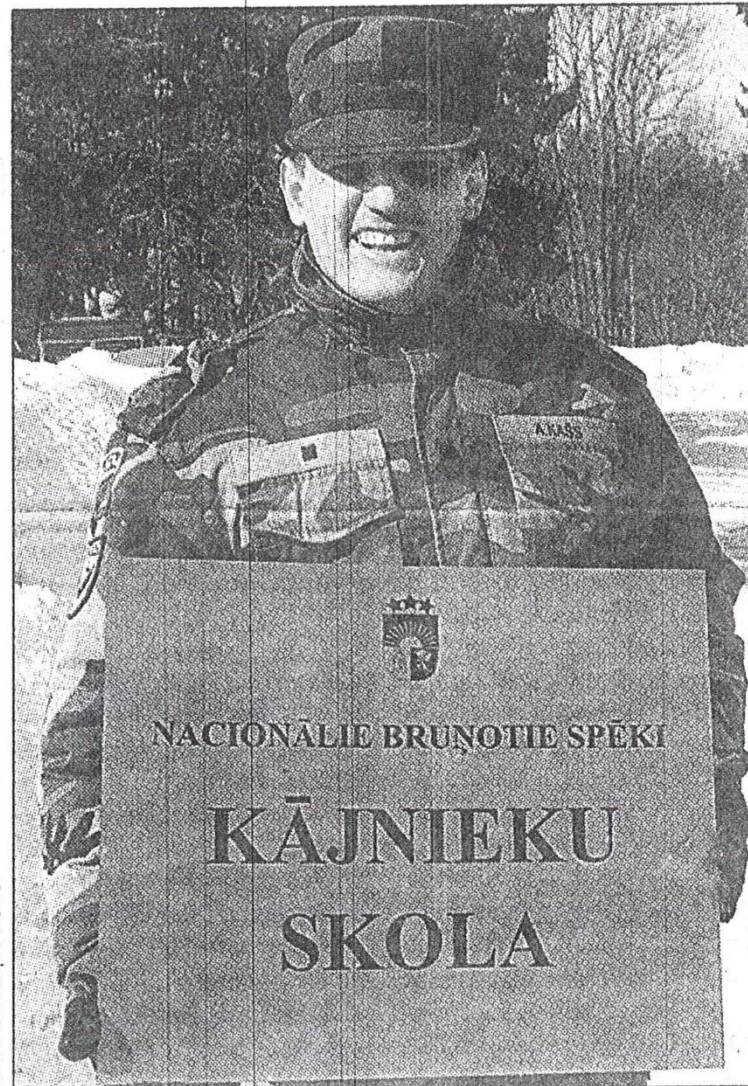
Bataljons pārtop par kājnieku skolu

ARTIS DRĒZIŅŠ

Mobilo strēlnieku bataljons Alūksnē no 1. aprīļa sauksies par kājnieku skolu, tādējādi pievienojoties daudzām citām armijas skolām: instruktoru skolai, sakaru skolai, valodu skolai, nesprāgušās munīcijas neitralizēšanas skolai.

Būtībā pēdējos gados bataljons arī ir darbojies kā skola, kurā pamatapmācības kursu iziet topošie profesionālā militārā dienesta karavīri un iegūst pamatzināšanas savai turpmākajai profesijai. Jaunais juridiskais statuss ļaus kājnieku skolai iekļauties Latvijas profesionālās izglītības sistēmā, kā arī tajā varēs izglītoties civilpersonas.

Bataljona virsseržants Aigars Kašs ar jauno skolas plāksni, ko pagājušonedēļ viņam svinīgā ceremonijā pasniedza aizsardzības ministre Linda Mūrniece.

Lauku Avīze.-29.03.2006

Kājnieku skolas komandieris
pulkvežleitnants **AGRIS JERMACĀNS**
(2010.gada 1.septembris – 2013.gada 29.augusts)

Ir jauns komandieris

◆ Par Kājnieku skolas jauno komandieri kļuvis **novadnieks - jaunannietis Agris Jermacāns**

Šonedēļ Kājnieku skolā Alūksnē darbu sāka jaunais vienības komandieris – majors Agris Jermacāns. Ar Nacionālajiem Bruņotajiem Spēkiem (NBS) viņš ir saistīts jau gandrīz 20 gadus – izglītojies pats, mācījis virsniekus, guvis pieredzi starptautiskajā miera uzturēšanas misijā un nu turpinās dienestu Alūksnē.

LĪGA VĪKSNA

A.Jermacāns ir dzimis 1973.gada 24.septembrī Alūksnē, bērnību pavadījis Jaunannā, pamatizglītību ieguvis Annas pamatskolā. NBS virsnieks A.Jermacāns ir kopš 1995.gada, ieguvis bakalaura un jurispudencē un maģistra grādu starptautiskajās tiesībās. Viņš atklāj – ziņu par dienesta vietu Alūksnē uztvēris ar dalītām jūtām. "Pozitīvi, jo atgriezies dzimtajā pusē, kur daudz kas ir pazīstams, bet papildu izaicinājums uz turpmākajiem gadiem ir tas, ka mana ģimene – sieva, piecgadīgais dēls un trīsgadīgā meita – palika Rīgā," saka A.Jermacāns.

Bagāta militārā pieredze

Savulaik A.Jermacāns absolvēja Priekšu Valsts lauksaimniecības tehnikumu, iegūstot automehāniķa profesiju. 1992.gadā tika iesaukts obligātajā militārajā dienestā Valsts robezsardzē. Kamēr dienēja, valstī likvidēja kolhozus un paju sabiedrības, tādēļ tika zaudēta mīlā darba vieta. Esot vēl dienestā, piedāvāta iespēja kļūt par jauno kadetu. Toreiz Aizsardzības akadēmijā pirmo reizi veidoja šādu grupu. Paralēli viņš apguva arī bakalaura programmu juristos. "Pēc tam tiku norīkots dienestam Zemessardzes štābā kā mācību virsnieks. Zemessardzē dienēju

TREŠDIEN KĀJNIEKU SKOLĀ notika oficiālā Kājnieku skolas komandiera maiņas ceremonija. Tajā Mācību vadības pavēlniecības komandieris pulkvedis Andris Kalniņš pieņēma vienības karogu no līdzšinējā Kājnieku skolas komandiera pienākumu izpildītāja kapteiņa Vasilija Koļegova un nodeva to jaunajam Kājnieku skolas komandierim – majoram Agrim Jermacānam. Savukārt V.Koļegovs turpmāk būs komandiera vietnieks.

FOTO: ANDIS BIRZNIĒKS

līdz 2000.gadam gan kā apmācību, starptautiskās sadarbības, gan plānošanas virsnieks. 2000.gadā uzsāku dienestu tagadējā I.Kājnieku bataljonā. Tam sekoja mācības Baltijas aizsardzības koledžā vecāko štāba virsnienu kursā, pēc tam strādāju Aizsardzības akadēmijā kā pasniedzējs. Turpmākās gaitas saistījās ar Bruņoto Speku štābu, kur biju plānošanas virsnieks, vēlāk – pasniedzējs Baltijas aizsardzības koledžā līdz 2008.gadam. Tā ir visu Baltijas valstu kopēja mācību iestāde Tartu, Igaunijā, kur mācās topošie vecākie virsnieki no Baltijas un ārvalstīm," saka A.Jerma-

cāns. Atgriežoties no Igaunijas, A.Jermacāns dienēja Sauszemes Spēku kājnietu brigādē kā mācību daļas priekšnieks un pusgadu bija arī starptautiskajā miera uzturēšanas misijā Afganistānā līdz šā gada jūnijam. Došanās misijā A.Jermacāns vērtē kā neatņemamu pieredzi un lielu atbildību.

Vada profesionālu vienību

A.Jermacāns uzsver – Kājnieku skola Alūksnē ir pirmā NBS vienība, kur apmācībai nokļūst topošie karavīri. "Tas izvirza augstas prasības, jo radām viņiem pirmo priekšstatu par NBS. Paralēli vei-

cam arī dažādu speciālistu apmācību un karavīru padziļinātu apmācību medicīniskās palīdzības sniegšanā, dodoties starptautiskajās misijās. Pašlaik Kājnieku skola ir sasniegusi savu maksimālo kapacitāti, jo, lai paplašinātu darbību, skolā jāiegulda investīcijas. Komandieri mainās, bet paliek vienība un tai uzdotie uzdevumi, personālsastāvs, kurš Alūksnē ir profesionāls. Kāds ir labs karavīrs? Tāds, kurš apzinās, ka viņš kalpo valstij, dienē NBS, ir lepns par savu vienību, spēj sekmīgi kopā ar saviem biedriem izpildīt uzdevumus," saka A.Jermacāns. ◆

Kājnieku skolas komandieris
Rinalds Buls
(2013.gada 29.augusts)

Kājnieku skolai ir jauns komandieris

◆ **Rinalds Buls:** "Manā skatījumā Kājnieku skola ir viena no svarīgākajām vienībām NBS sastāvā."

Vakar svinīgā ceremonijā Nacionālo Bruņoto Spēku (NBS) Kājnieku skolas komandiera amatā stājās pulkvežleitnants Rinalds Buls, nomainot līdzšinējo komandieri Agri Jermacānu, kurš dienestu turpinās NBS Apvienotajā štābā.

AGITA BĒRZIŅA

NBS komandieris Raimonds Graube ceremonijā uzteica pašvaldības un Kājnieku skolas labo sadarbību. "Paldies A.Jermacānam par paveikto darbu! Paldies arī viņa ģimenei, kura trīs gadus ir nesusi upuri, atrodoties 200 kilometrus attālumā no vīra. Jaunajam komandierim vēlu panākumus un pildīt pienākumus atbilstoši dotajam uzdevumam," pauž R.Graube un par piemiņu A.Jermacānam dāvāja valsts karogu, kas kādreiz plīvojis Alūksnes vienībā. Savukārt Mācību vadības pavēlniecības komandieris Egils Leščinskis apbalvoja A.Jermacānu ar goda zīmes "Par nopelniem Mācību vadības pavēlniecības attīstībā" 1.pakāpi.

Jaunais komandieris R.Buls uzrunā pauda pateicību par uzticēto godu vadīt Kājnieku skolu. "Manā skatījumā Kājnieku skola ir viena no svarīgākajām vienībām NBS sastāvā. Seit uzsāk dienestu ikviens NBS karavīrs, šeit tiek ielikti pamati katrā karavīrā militārajai karjerei. Nav šaubu, ka Agris ir darījis visu, lai skolai uzticētie uzdevumi tiktu pildīti godam, bet, laikam ritot, rodas jauni izaicinājumi, pārbaudījumi un mums pastāvīgi ir jāpilnveidojas,

VAKAR NBS Kājnieku skolā Alūksnē notika oficiālā Kājnieku skolas komandiera maiņas ceremonija. Tajā NBS komandieris Raimonds Graube (centrā) pieņēma vienības karogu no līdzšinējā Kājnieku skolas komandiera Agri Jermacāna (no labās) un nodeva to jaunajam Kājnieku skolas komandierim – pulkvežleitnantam Rinaldam Bulam (no kreisās).

FOTO: AGITA BĒRZIŅA

ko mēs arī iespēju robežās darīsim. Cik zināms, iespējām robežu nav, paliek tikai jautājums, cik no tām mēs realizēsīm. Vienam man tas nebūs pa spēkam, bet kopīgiem spēkiem mēs tiksīm galā ar jebkuru mums uzticēto uzdevumu. Lai runā darbi!" teica jaunais

komandieris R.Buls
Viņš dienestu uzsācis 1992.gadā NBS Štāba bataljonā. No 2010.gada ieguvis starptautisku štāba virsnieka dienesta pieredzi Eiropas Savienības štābā Beļģijā. Nozīmīgs dienesta posms pulkvežleitnantam R.Bulam saistās tieši

ar Alūksni, kur Mobilo strēlnieku bataljonā rotas un vada komandiera amatā iegūta komandējošā sastāva virsnieka dienesta pieredze. Savukārt no 2002. līdz 2006.gadam viņš dienējis Mobilo strēlnieku bataljona/Kājnieku skolas štāba priekšnieka amatā. ◆

Godātie NBS Alūksnes mobilo strēlnieku bataljona karavīri –veterāni un Kājnieku skolas karavīri!

Sirsnīgi apsveicu Jūs latviešu karavīru svētkos – Lāčplēša dienā un sakarā ar Alūksnes mobilo strēlnieku bataljona / Kājnieku skolas 25.Jubileju!

Šogad aprit 25 gadi kopš 1992.gada novembrī – decembrī Alūksnē tika dibināts un saformēts pirmais NBS Aizsardzības spēku mobilo strēlnieku bataljons. Tā pastāvīgā personāla sastāva kodolu veidoja karavīri-alūksnieši. Vienības karogu kā karavīru dzimtenes mīlestības, nacionālās pārliecības, uzticības, goda un slavas simbolu bataljonam 3.gadadienā dāvinājumā pasniedza Daugavas Vanagu Vācijas kopa.

Toreiz ļoti trūcīgos apstākļos, pateicoties bataljona virsnieku un instruktoru, kā arī civilā personāla apzinīgajam un pašizliedzīgajam darbam, jaunizveidotā karaspēka daļa piešķirto resursu ietvaros izpildīja Aizsardzības spēku vadības uzdevumu un gada laikā sasniedza pavēlē noteikto kaujas gatavības pakāpi. Mobilo strēlnieku bataljons 1993.gada beigās bija sagatavots darbībai aizsardzības kaujās divu rotu sastāvā kā mobila vieglo kājnieku taktiskā grupa. Visu bataljona formēšanas un attīstības posmu smagumpunktos aktīvi līdzdarbojās un savu pienesumu valsts aizsardzībai deva mobilajos strēlniekos iesauktie obligātā militārā dienesta instruktori un kareivji.

Savu gatavību valsts aizsardzībai kā kaujas vienība bataljons apliecināja Latvijas 75.gadadienai veltītajā militārajā parādē Alūksnē 1993.gada 18.novembrī, bet kaujas spējas pierādīja Baltijas valstu Aizsardzības spēku kopējās taktiskajās mācībās 1994.gada februārī Veros – Igaunijā un jūlijā Pabrādē – Lietuvā. Abas reizes bataljona karavīri Aizsardzības spēku vadības dotos uzdevumus izpildīja labi un atjaunoto Latvijas armiju starptautiskajās mācībās pārstāvēja godam. Sākot ar 1995.gadu vienība tika iekļauta Mobilo strēlnieku brigādes sastāvā un darbojās galvenokārt kā mācību bataljons, veica jaunkareivju militāro pamatapmācību. Mobilo strēlnieku bataljona darbības laikā sagatavoti aptuveni 300 mobilie strēlnieki kā vieglie kājnieki, bet vairāk kā 9000 jaunkareivju ir apguvuši militārās pamatapmācības kursu. Taču galvenais bataljona nopelns ir saglabātā vērtīgā karapilsētiņas bāze Alūksnē ar vēsturisko 7.Siguldas kājnieku pulka kazarmu kompleksu, kurā patreiz dislocējās un savus uzdevumus pilda NBS Kājnieku skola.

Paldies visiem mobilo strēlnieku bataljona karavīriem un darbiniekiem -veterāniem par cītību militārajā darbā, augstu valstisko apziņu un ieguldījumiem pūliņiem atjaunotās Latvijas armijas pirmās mobilo strēlnieku vienības izveidošanā!

Kopš tām dienām pagājuši daudzi gadi un esam piedzīvojuši tādus vēsturiski svarīgus notikumus, kā iestāšanās Eiropas Savienībā un NATO. Tagad ir citi laiki, būtiski mainījusies mūsu valsts drošības vide un militārās aizsardzības tehnoloģijas. Taču kara draudi nav novērsti. Tieši pretēji, to varbūtība ir būtiski pieaugusi.

Mūsdienu kari diktē principiāli jaunas prasības militārajam personālam un karamākslai. Šodien bruņotajiem spēkiem kā nekad agrāk nepieciešami radoši domājoši, loģiski plānot un prognozēt spējīgi karavīri, prasmīgi profesionāļi –meistari savā militārajā specialitātē, sagatavoti darbam multinacionālu komandu sastāvā, spējīgi pieņemt pareizus lēmumus sevišķi bīstamās situācijās un vadīt vienības strauji mainīgā karalauka reālajā un virtuālajā vidē. Gatavosimies nopietni un rūpīgi aizsardzībai, kas raksturīga mūsdienu karu apstākļiem!

Tomēr neaizmirsīsim arī seno patiesību, ka kaujas izšķir ne tikai spožie ieroči - par uzvaru cīnās varoņu sirdis. Pats par sevi saprotams, ka mums ir vajadzīgi moderni un efektīgi ieroči. Valstij par to jā rūpējas, lai karavīriem tādi būtu. Bet nepieciešama arī tēvzemes mīlestība, izlēmība, drošsirdība un nelokāma griba uzvarēt, spēja savaldīt savas emocijas un izturēt kaujas stresa slodzi. Stiprināsim sevi morāli!

Mūsu valsts, Nacionālie bruņotie spēki un militārās aizsardzības resursi nav lieli. Tāpēc katram karavīram jābūt vispusīgi labi sagatavotam un jādomā valstiski. Miera laikā jā mācās, jāvingrinās kaujām identiskos apstākļos un jāzina savs karalaika uzdevums. Mobilizācijas un kara gadījumā katram karavīram jābūt savā vietā un jāpilda pienākums pret savu valsti un tautu. Ar nelokāmu pārliecību par uzvaru - būsime uzticīgi savas valsts un tautas aizstāvji!

Šajā svinīgajā svētku dienā novēlu Kājnieku skolas karavīriem un Alūksnes mobilo strēlnieku bataljona karavīriem – veterāniem, kā arī bijušajiem bataljona civilajiem darbiniekiem labu veselību, dzīvesprieku, fizisko un garīgo stiprumu!

Vēlu visiem karavīriem saglabāt stingru nacionālo stāju un spējas brašiem soļiem iet to ceļu, ko prasa karavīra pienākums!

Lai mūsu sirdis vienmēr pukst par mūsu dzimteni –Latviju!

Ar cieņu, Ēriks Melnis,
atvaļinātais pulkvedis, militāro zinātņu doktors,
Mobilo strēlnieku bataljona dibinātājs un pirmais komandieris.
2017.gada 11.novembrī, Alūksnē.